

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΘΑΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.
"Εκαστόν φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
"Εν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
"Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Τὰ ὀνοματεπώνυμα ἐν τῷ τόπῳ, ὑπὸ Ἰ. Μ. Δαμ-
βέργη.
- Ἐνα φίλι στή μάκα μου, ποιήσις.
- Ἡ κόρη τοῦ κηπουροῦ, διήγημα Ἰ. Μαράνου.
- Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἀρχιερέως Κρεσῆ. Τὰ
δεξιὰ τοῦ Φαβίου. — Φρικτὸς πόλεμος.—
Ἀναχώρησις ἐκ Καρόσσου.— Ἀγαπήσεις ἀ-
τυχιδῶν.— Ἀθηνοῖται Σαρίων.— Τὸ ἐμπόριον
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.— Ὁ Καποδίστριας αἰτία
ραπισμάτων.— Τὰ πρῶτα λαθρομπόρια.
- Ὁ Κουλοχέρης, δημόσιος ποιήσις, ὑπὸ Ἐπ. Ἀλε-
ξάνη.
- Αἱ δοκιμασίαι τῆς Ραζαῆς, μυθιστορία Henry
Greville, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ (συνέχεια).
- Ὁ τελευταῖος γένος τῶν δουρῶν τοῦ Ἀρχι-
πελάγου, ὑπὸ Ἐρρίστου Κουρτίου, μετρ. Θ.
Δαυαλά.
- Εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδος. Ἐγχώρια.— Ἐφασι-
ρικὰ.— Φιλολογία.— Καλλιτεχνία κ.τ.λ.
- Ἰδιαιτέρως Γράμματα.
- Μία βεβλία.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ ΕΝ Τῷ ΤΥΠῳ

Πρὸ τῶν μυστηριωδῶν νοσημάτων, ἀ-
τινα ἐκ πρώτης ὄψεως ἀδυνατεῖ νὰ δια-
γνώσῃ ἢ ἐπιστήμη, δὲν σταυροῖται τὰς
χεῖρας ὁ εὐσυνειδήτος ἰατρός, οὐδ' ἀφιεροῖ
ἀπλῶς τὸν πάσχοντα εἰς τὴν ἐξ ὕψους
ἀντίληψιν.

— Ἄν ὁ Θεὸς ἐσχόπει νὰ σᾶς θερα-
πεύσῃ, ἄνευ τῆς μεσολαβήσεώς μας, ἔλε-
γε συχνὰ γέρον ἰατρός εἰς τοὺς πελάτας
του, τότε δὲν θὰ ἔβρινε καὶ ἡμᾶς νὰ γί-
νωμεν ἰατροί.

Ἄλλὰ ἐπιδίδεται μετὰ ζήλου εἰς παν-
τοειδεῖς εἰκασίας, εἰς τὴν ἐρευναν τῶν αἰ-
τιῶν, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν συμπτωμά-
των. Ἐν τῇ ἐρευνῇ του δὲ τί ἀνακαλύ-
πτει πολλάκις; Ὅτι αὐτὸ τὸ μυστηριώ-
δες νόσημα, ὅπερ εἰς τοσαύτην τὸν ἐνέ-
θαλεν ἀμηχανίαν, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ συλ-
λογὴ μικρῶν ἀσημάντων παθήσεων ἐκ μι-
κρῶν προερχομένων αἰτιῶν, ἀλλ' ἀποτε-
λοῦσάν φοβερόν σύνολον, ἱκανὸν νὰ κατα-
βάλλῃ καὶ τὴν ἰσχυροτέραν κρίσιν.

Ὅπως ἐν τῷ ἀγαθῷ οὕτω καὶ ἐν τῷ
κακῷ ἢ ἔνωσις παράγει τὴν δύναμιν. Τοι-
αύτη δὲ ἔνωσις παντοειδῶν κακῶν ὑπο-
σκάπτει τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν, καὶ πα-
ρουσιάζει αὐτὴν ὡς πάσχουσαν ἐκ δαιμονίου
μυστηριώδους νοσήματος.

Ἀκολουθήσωμεν ἄρα τὴν μέθοδον, ἣν
ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μεταχειρίζονται
οἱ ἰατροί: Προσπαθήσωμεν νὰ θεραπεύσω-

μεν μίαν ἐκάστην τῶν ἀσημάντων παθή-
σεων ἰδιαιτέρως. Οὕτω λύομεν τοὺς δε-
σμούς, δι' ὧν συσσωματοῦνται τὰ δεινὰ
εἰς ἓν τεράστιον καὶ δυσθεράπευτον, ἐξα-
σθενίζομεν αὐτὸ καὶ παραλύομεν τὴν ἰ-
σχὺν τῆς ἐπιθλαβοῦς ταύτης ἐνώσεως.

Ὅτ' ἦτο κωμικὸν νὰ κρᾶζῃ τις ζητῶν
βοήθειαν καὶ σωτηρίαν, ἂν λεπτὸν νῆμα
κατεφέρτετο μετὰ δυνάμειος ἐπὶ τοῦ σώμα-
τός του. Ἀλλὰ τὸ νῆμα τοῦτο εὐρίσκει
συντρόφους πολλοὺς καὶ συμπλεκόμενον
μετ' αὐτῶν ἔλαβεν ἤδη τὰς διαστάσεις
φοβερᾶς μαστιγῆς, ἥτις, καταπίπτουσα,
ἀναγκάζει τὴν κοινωνίαν νὰ ἐκβάλλῃ
κρᾶυγὰς ἀλγους. Ἐξετάσωμεν τὴν μᾶ-
στιγα ταύτην. Πειραθῶμεν νὰ χωρίσω-
μεν τὰ ἀποτελοῦντά αὐτὴν νῆματα. Καὶ
ἐν δὲ μόνον ἂν κατορθώσωμεν νὰ θρασύω-
μεν, πάλιν τὸ κέρδος δὲν εἶνε μικρὸν.

Οὐδεὶς δύναται ἐλλόγως ν' ἀρνήσῃ, ὅτι
ἡ ἐντροπὴ εἶνε μέγα κεφάλαιον ἠθικῆς,
τὸ μέγιστον ἰσως. Ἄνευ ταύτης, ὁ ἄν-
θρωπος ἐξαχρειοῦται, ἀπόλλυται. Καλεῖ-
ται δὲ ἐντροπὴ ἢ στενοχωρία ἐκεῖνη, ἣν
ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται βλέπων ἀποκα-
λυπτόμενα πρὸ τοῦ πλησίον του τὰ ἐ-
λαττώματα, τὰ ἀμαρτήματα, τὰς ἀδυ-
ναμίας του. Ὁ ὄρισμός οὗτος εἶνε πολὺ
στενός, ἀλλὰ διὰ τὸ θέμα ἡμῶν εἶνε ἐπ-
αρκής. Τούτου τεθέντος, προβάμεν ἐρω-
τῶντες: Ἐἶνε φρόνιμον τὸ ἀφαιρῆν τὴν ἐν-
τροπήν ἀπὸ ἀνθρώπους μεταξὺ τῶν ὁ-
ποίων τινές, μόνον αὐτὸ τὸ ἠθικὸν κεφά-
λαιον ἔχουσιν;

Εἶπητε εἰς τὸν γραμματισμένον καὶ
τὸν ἀγράμματον, εἰς τὸν γέροντα καὶ εἰς
τὸν νέον, εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὴν κό-
ρην: «Κύριαί καὶ κύριοι, καταργεῖται ἡ
ἐντροπὴ. Πολλοὶ βεβαίως πρὸς τικτὴν
τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θὰ σᾶς ἀποκριθῶ-
σιν: «Ἔστω, ἄς καταργηθῇ. Ἡμεῖς θὰ
ἐξακολουθήσωμεν ὄντες ἐνάρετοι, διότι
δὲν ἀσκοῦμεν τὰς ἀρετὰς πρὸς ἐπίδειξιν
ἀπλῶς. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ θὰ κροτή-
σωσι τὰς χεῖρας μετὰ χαρᾶς κρᾶζον-
τες: «Ἀνεπνεύσαμεν θὰ λείψῃ πλέον
αὐτός ὁ φόβος!» Καὶ τέκνα τῆς ἐνόχου
ταύτης χαρᾶς, θὰ γεννηθῶσι παρευθὺς μι-
ριάδες ἐγκλημάτων, προβλεπομένων καὶ
μὴ ὑπὸ τοῦ νόμου. Δὲν πρέπει λοιπὸν ὁ-
πως ἐξασφαλιζονται αἱ ἰλικαὶ ἰδιοκτη-
σίαι τοῦ ἀνθρώπου, νὰ φυλάσσῃται καὶ
τὸ ἠθικὸν τοῦτο κτήμα του; Πάντες ἀ-
ποκρίνονται: «Ναί». Καὶ ὁ τύπος ἐπίσης.

Ἐὰν ρίψητε ὁμῶς ἐν καὶ μόνον βλέμμα
ἐπὶ τοῦ πρώτου τυχόντος φύλλου πάσης
ἐφημερίδος, θὰ πεισθῆτε, ὅτι δὲν εἶνε κα-
ταφατικὴ πάντοτε ἡ ἀπόκρισις τοῦ τύ-

που. Τούλάχιστον αὐτὸ μαρτυροῦσιν οἱ
λόγοι του.

Οἱ ἱστορικοὶ τοῦ μέλλοντος παραπλευ-
ρῶς τῶν μεγάλων ἐνεργημάτων, ἀτινα
θὰ καταγράψωσιν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν
τῆς παρούσης ἐποχῆς τοῦ τύπου, δὲν θὰ
χαρισθῶσιν αὐτῷ ἕνα ἀποσιωπήσωσι καὶ
τὰς ζημίας, ὧν ἐγένετο παραίτιος. Ἐν
ταύταις δὲ βεβαίως θὰ συμπεριληφθῶσι
καὶ αἱ κατὰ τῆς δημοσίας ἐντροπῆς ἐπι-
θέσεις του.

Θὰ λάβωσιν ἐν φύλλον ἐφημερίδος, θὰ
σύρωσι μίαν γραμμὴν ὑπὸ ἐκάστον ὀνο-
ματεπώνυμον, ὅπερ ἐν αὐτῇ δημοσιεύεται
καὶ ἀφοῦ ἐξαιρέσωσιν ὅσα αἱ ἀληθεῖς ἀ-
νάγκαι τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας
ἠνάγκασαν τὸν τύπον νὰ διαφημίσῃ, θὰ
ἐρωτήσωσι διὰ τὰ λοιπὰ.

«Διατί ἐξεφώνησας ἐνώπιον ὄλου τοῦ
κόσμου τὸ ὄνομα τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου ἐρ-
γάτου, ὃν ἄδικος ἐπεβάρυνεν ὑποψία;

«Διατί παρεδῶκες εἰς τὴν κοινὴν περι-
έργειαν τὸν φιλήσυχον καὶ ἀθρόμβον ἐκει-
κον οἰκογενειάρχην, ἀναίτιως καὶ ἀλογί-
στως;

«Διατί προεκάλεσας τὴν περιφρόνησιν,
τὸν οἰκτον, τὰς ἀρὰς τῶσων ἀνθρώπων
κατὰ τοῦ ὑποδίκου ἐκείνου, οὐτινος μετὰ
μικρὸν ἀπεδείχθη ἡ λευκὴ ἀθωότης;

«Διατί κατέστησας δακτυλοδεικτούμε-
νον τὸν ἐντιμον ἄνδρα, οὐτινος δὲν ἀπε-
δείχθη ἔτι ἡ ἐνοχὴ;

«Διατί με ἕνα ἀκαιρὸν ὑπαινιγμὸν, μίαν
ὑποπτον λέξιν, ἐσυκοφάντησας γυναίκα,
ἐστιγματίσας κόρας; Διατί διέρρηξας τὸν
πέπλον τῆς ἐντροπῆς, ὅστις ἐκάλυπτεν
αὐτάς; Διατί ἀπακάλυψας τὰ μυστικὰ
τῶν οἰκογενειῶν των, διατί ἐπανέλαβες
ἐνώπιον χιλιάδων ἀνθρώπων ὅσα ἡ κακο-
βουλία, ἡ συκοφαντία, ἡ ἐχθρα ἐφλυά-
ρησαν καὶ διέδωκαν κατὰ τοῦ ἐνός ἢ κατὰ
τοῦ ἄλλου; Διατί ὅλα ταῦτα;

— Ἐγώ; Ἐγώ! θὰ ἀποκριθῇ φρίτ-
των ὁ τύπος, ἐγὼ διέπραξα ὅλα ταῦτα τὰ
ἐγκλήματα; Ἄδύνατον.

Οἱ δικασταὶ θὰ τῷ ἐπεξηγήσωσι τότε
πόσον ὑπῆρξεν ἐνοχός καὶ ἂν ἔτι ἐν ἀγνοίᾳ
του διέπραξε τὸ κακόν. Θὰ τῷ ὑποδεί-
ξωσι πόσον ἠδίκησε τὸν ἕνα, στιγματίσας,
ἀπροσέκτως ἔστω, τὸ ὄνομα του διὰ μιᾶς
ρανίδος μελάνης, πᾶς ἠκρωτήριασε τὴν
ὑπόληψιν, ἣν ὁ ἔστρος ἐκέκτητο. Καὶ με-
τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, τὸ φύλλον τῆς
ἐφημερίδος ἐν χερσὶ, θὰ ἀριθμῆσῃσι κλο-
πᾶς, λωποδυσίας, φόνους, ἀπαγωγὰς, κα-
ταχρήσεις παντοειδεῖς, αἵτινες ἀναφέρον-
ται ἐν τῷ φύλλῳ ταύτῳ, διαπραχθεῖσαι,
—ὡς φαίνεται, ὡς ὑποτίθεται, ὡς εἰκά-
ζεται — ὑπὸ τοῦ δαιμονίου ἢ δεινός, ὅστις—

ώς φαίνεται, ή ως υποτίθεται, ή ως εί-
καζεται — είνε ο ένοχος, είνε ο δράστης!
Και θα ερωσαν είνε τον τύπον

« Εφρώνει εν συνειδήσει, αναγράφων καθ'
εκάστην τηλικούτων καταλογον υποτιθε-
μένων κατά τὸ μάλλον και ήττον έγκλη-
ματιών, ότι έπρατες τούτο προς παραδειγ-
ματισμόν των άλλων; Ούχι βεβαίως διότι
πόσοι τότε θα έμενον οι παραδειγματιζό-
μενοι; Ακουσον ήδη πόσο κακού εγένε-
νεσο πρόξενος και πῶς εγένεσο συνένοχος,
ενα μη ειπωμεν ήθικὸς αὐτοῦργος, έκα-
τοντάδων ούχι υποτιθεμένων πλέον άλλα
πραγματικῶν έγκλημάτων.

« Εκράξας είνε χιλιάδας ανθρώπων: Κα-
ταργείται ή εντροπή. Διέρρηξας διά της
γραφίδος σου τον διαφανή πέπλον, όπισθεν
του όποιου και ο άθώωτος των ανθρώ-
πων κρύπτεται από των περιέργων όμ-
ματιών. Κατέστησας υποπτον τον ένα είνε
τους οικείους του, τον άλλον είνε τους φί-
λους του, τον τρίτον είνε κύκλους κατά
πολύ ειρύτερος. Ενεκόλαψας επί των
προσώπων των στιγματα, τὰ όποια οὐδ' ή
απόδειξις της άθωότητος των είνε την
δύναμιν να εκπύνη. Ναι είνε κάποτε
την εύσυνειδησιαν, να ανακράξης την επαύ-
ριον μετά βροντωδεστερας μάστιγας φω-
νής: Δέν ήτο αυτός ο ένοχος. Ηπατήθη
ή δικαιοσύνη, τὰ φαινόμενα έπταιον!
'Αλλ' όλος εκείνος ο κόσμος, όστις συνο-
δεύομενος χθές υπό της πολυώτου κακεν-
τρεχείας ήκουσε την κατηγορίαν, παρί-
στατο και σήμερον ενα ακούση τὸ κήρυγ-
μα της άθωότητος; Και αν παρίστατο
συνωδευετο επίσης υπό πολυώτου, ή υπό
κωφής και άμνημονος συμπαθείας;

« Μέγα μέρος των ανθρώπων, ών διετόμ-
πευσας τὰ όνόματα, σπεύδων, ως αν ή-
σαν ούτοι, οι θανασιμώτεροι των έχθρών
σου, ως αν έπνεες μένεα και ώμοσες εκδί-
κησιν κατ'αὐτῶν, μέγα μέρος των ανθρώ-
πων τούτων μη τραφέντες δι' ύγιών άρ-
χῶν, στερούμενοι ασφαλῶν βάσεων, θρη-
σκευτικῆς και κοινωνικῆς ανατροφῆς, ενα
μόνον είνον φόβον: την διατόμπευσιν των
ονομάτων των. Ηδη εγένετο αὕτη δω-
ρεάν και αδικως υπό σου. Τί απομένει
ήδη είνε αυτοὺς, οὗς εστέρησας του μόνου
ήθικου κεφαλαίου των, της εντροπῆς; Τι-
ποτε! ο φίλος, ο γνώριμος εκάστου, ή
γείτων, ή έρωμένη, ο έχθρός, ο αδιάφο-
ρος, πάντες ήκουσαν ήδη περι τὸ έγκλή-
ματός του. 'Αλλ' έμαθον άρα γε και ότι
αδικος ήτο ή κατηγορία; Ούχι βεβαίως:
διότι πῶς να εξήγηση τότε τὰ υποπτα
βλέμματα, δι' ών τον περιβαλλουσαν εκ-
τοτε και τους ψιθυρισμούς, οὗς προκαλεῖ
ή διαβάσις του, μολονότι εκηρύχθη ήδη
πανδημως από πολλοὺ ή άθώωτης του;
— Οὕτω λοιπόν; Ενοχον με θεωρεῖτε ακό-
μη; Δέν έπισθήτε σε; Είμαι ξένος προς
ύμας; Δέν σας ενδιαφέρει πλέον ή ύπαρξις
μου; λοιπόν... δέν έχω να απώλεσω τίποτε
εκ της εκτιμησεως σας, την όποιαν ως
βλέπω ήρατε διά παντός απ' έμου; Σή-
μερον, σκέπτεται οὕτω περι έαυτου' αὐ-
ριον, κρίνει αὐστηρότερον τους άλλους. την
επομένην, θεωρεῖ έχθρῶν την κοινωνίαν

και επεκα... ζητεῖ να την εκδικηθη και
γίνεται ακοῦργος ή αδιαφορεῖ προς τὰς
ιδέας της, την αποκηρύσσει, δηλαδή και
μορφώνει μέγος του ίδιους κανόνες ήθικης,
ών τὰ αποτελέσματα δικαίως μεν τότε θ'
αναγράφητε αι έφημερίδες άλλ' άγνωσού-
σαι, ότι ταῦτα είνε θερισμοὶ της ιδικῆς
σας σποράς.»

Θά ελθῃ ήμέρα, καθ' ήν οὕτω μετ'
αὐστηρότητος και δικαιοσύνης θα κριθῇ
ο τύπος της ήμετέρας εποχῆς, ή μάλλον
της ήμετέρας πατριδος. Αλλαχού οι
κριται δέν θα εῦρωσι τόσην πληθύν επι-
τιμήσεων και μομφῶν. Είς τὰ πλείστα
μέρη του πεπολιτισμένου κόσμου, μόνον
των άνόχων, των άποδεδειγμένων ένόχων
τὰ όνόματα διαπομπεύονται προς παρα-
δειγματισμόν, ή εστο και προς κορεσμόν
εξεγερθείσης περιεργίας. Αλλά τὸ όνομα
πτωχου τινος υποδικου, του όποιου αὐ-
ριον ισως αποδειχθῇ ή άθωότης, τὸ όνο-
μα σεβαστῶν οικογενείας, ής ή θυγάτηρ,
απουσίασασα εν τέταρτον της ώρας, ενέ-
πνευσε τον φόβον της απαγωγῆς, τὸ όνο-
μα εντίμου τινός φοιτητου, όστις εθραυ-
σεν εν ποτήριον, διότι τὸ περιεχόμενον
του εδάρνη την κεφαλήν του, τὸ όνομα
ένδς ένρχου καθ' όλα τὰ φαινόμενα, άλλα
άθώω κατ' ούσίαν, όλα ταῦτα τὰ όνό-
ματα είνε αξια του σεβασμοῦ, δι' απο-
λαμβάνει τὸ του διαπομπεύοντος αὐτὰ
δημοσιογράφου.

Όσον άφορῶ τὰ μικρά εκείνα πλημμε-
λήματα, είνε καθ' εκάστην συμβαίνουσι,
ταῦτα εν άλλαις χώραις απαξιόι να
τὰ διαφημίσῃ ο τύπος: τὸ μεν, διότι θεω-
ρεῖ τὸ έργον τούτο ανάξιον έαυτου, τὸ
δέ, διότι φρονεῖ, ότι είνε αδικον να κα-
ταγγώση την ύψιστην των ήθικῶν ποι-
ων, την διατόμπευσιν του όνόματος
καθ' άμαρτωλῶν, είνε οὗς ή δικαιοσύνη
επιβάλλει τὰς μικροτέρας των τιμωριών.

Την υπό τοιούτους όρους δημοσιεύουσιν
των ονοματεπωνύμων εν τῷ Ελληνικῷ
τύπῳ θεωροῦντες ούχι ως λεπτότατον
νήμα της μάστιγος, ύφ' ήν αλγει τὸ σώμα
της ήμετέρας κοινωνίας, άλλα ως εν των
επιζημιωτέρων αιτιών του εξασθενίζοντος
ήμας όσημέραις κοινωνικου νοσήματος,
εγράψαμεν τὰς όλίγας ταύτας παρα-
τηρήσεις ενα αφιερώσωμεν αὐτάς είνε
την περαιτέρω έρευναν των κ. κ. δημο-
σιογράφων.

Συμπεραίνομεν δε, ότι αν οὗτοι παρε-
δέχοντο την αποσιώπησιν των ονομάτων
ή τούλάχιστον την αντικατάστασιν αὐ-
των, διά των αρχικῶν γραμμάτων, όπως
γίνεται, άλλαχού, θα έπετογχανον είνε
γενναίον και έπωφελες άλμα, προλαμβά-
νοντες οὕτω επ' αγαθῷ τους μετά πολλὰ
ετη διαδόχους των.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ.

Θά εσπερασῃ σου φίλος της καλῆς μουσιῆς ή
εἰδησίης της ταυτοχρόνου εκδόσεως δύο συνθέσεων του
κ. Θ. Πολυκράτους του γνωστου φιλολόγου και φιλο-
μουσού. Η πρώτη φέρουσα τὸ όνομα Παράπονον
και αφιερωμένη τῷ βασιλόπαυδι Αλεξάνδρα, είνε
θεῖμα εκλεκτόν της επιτυχίας, μετ' ής επί ελληνι-
κου ιδέματος δύναται συμπλεκόμενη προς την ανατολι-
κήν να καλλιεργηθῇ ή ψηλή γερμανική μουσική: Πα-
ράπονον συγκινητῶτατον, πλήρες ποιήσεως αναλόγου
προς την προκαλέσαν αὐτὸ περίστασιν.

Η ετέρα έχουσα τρεπερας στιγμας εὐτυχούς έμ-
πνεύσεως και πολλοῦ πάθους εγγράφη επί νεανικῶν τι-
νων στιχογραφηματος του κ. Ι. Μ. Δαμβέργη, όπερ
μεταξὺ των άλλων ποιητικῶν αὐτου άτυχιῶν έπαθε
και συμφορῶν τυπογραφικῶν οφασμάτων ενσκήφασαν
επί του μουσικῷ τετραδιου.

Καίτοι δι' εν τη δευτέρα παρασκευασομένη έκδοσει τὰ
σφάλματα ταῦτα διορθώθησιναι, εν τούτοις χάριν
των προμηθευθέντων την πρώτην αναδημοσιεύομεν τὸ
έν λόγω ποιήμα, προς δ, ως μονογενέ, ιδιαίτερον
τρέφει φιλοστοργίαν δι' στιχογράφου.

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΕΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ

Υπό Ιωάννου Μ. Δαμβέργη
1879

Με κάθε φέσημα μικρό, πού φέρν' ή δροσερή νοτιά,
Σου στέλνω, μάνα μου, φιλή, γεμάτο δάκρυ και κάρδιά:
Με κάθε άχτινα άστεριου θέλω να ρθῶ σιμά σου,
Να ιδῶ τὸ άγιο στόμα σου, να ακούσω τῇ λαλιά σου,
Να γονατίσω μιὰ στιγμή και μιὰ να σε φιλήσω,
Και ύστερα... ες έφευγα... ες γυρίσα όπισω.

«Αχ! μάνα μου! είνε πικρή, είνε φαρμάκ' ή ζενιτιά,
Σαν πρωτοφύγη τὸ παιδι από μανούλας άγκαλιά.
Τὸ μάτι του κάθε στιγμή τὸ θολωμένο τρέχει
Έδῶ, εκεί, τῇ μάνα του να ιδῇ, με μιὰ την έχει,
Κ' εκείνη... βρίσκειται μακριά και τοὺς χωρίζει κύμα-
Παιδιῷ και μάνας χωρισμός, είνε μεγάλο κρίμα.

Τῇ μέρα, κάθε σάννερα, κάθε νερού σταλαματιῶν:
Είνε της μάνας μου ή θωριά, είνε της μάνας μου ή μα-
[ταῖα]
'Ανοίγω τὰς άγκάλας μου, με άγκαλιάζω άγέρα
'Αχ! τί πικρή όπού περῶ της ζενιτιῆς ή 'μέρα!
Κι' αν δέν βρισκόταν' εκκλησιά' παρηγορία γεμάτη,
Θά κλειούσε ο Χάρος ο κακός τὸ ζενιακιῷ τὸ μάτι.

Τῇ νύχτα πάλι, τ' όνειρο τὰ κλάματα μου σταματῶ,
Και βλέπω τῇ μανούλα μου στην άγκαλιά να με κρατῶ.
Είμαι χαρούμενος πειῶ στον ουραγο επάνω
Και μωρεχται να τρελλαθῶ, και πᾶνω να πεθάνω
'Απ' την ανέλιστη χαρά... με να ξεπνῶ πάλι,
Μονάχος είνε της ζενιτιῆς τὸ έρμ προσκεφάλι!

Και πού ήμπορῶ να σου τὰ πᾶ τὰ βάσανα της ζενι-
[τιῆς],
Και των ματιῶν, τὸ σταλατὸ και τῇ λαχτάρα της
[καρδιάς];
'Εβγα στον δρόμο και σαν θῆς παιδάκι δακρυμένο,
Νά'χῃ τὸ πρόσωπο χλωρό, τὸ μάτι βουρκωμένο,
Είνε ζενιά' ρώτα το και θά σου εἰπῇ για μένα,
Γιατ' έχω πάντα στο γιαλό τὰ μάτια γυρισμένα.

Με κάθε φέσημα μικρό πού φέρν' ή δροσερή νοτιά,
Σου στέλνω, μάνα μου, φιλή, από τῇ μαύρη ζενιτιά.

Με κάθε άχτινα άστεριου θέλω να ρθῶ σιμά σου,
Να ιδῶ τὸ άγιο στόμα σου, να ακούσω τῇ λαλιά σου,
Να γονατίσω μιὰ στιγμή και μιὰ να σε φιλήσω,
Και ύστερα... ες έφευγα... ες γυρίσα όπισω.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥΡΟΥ
Αιήτημα.

Αι συγκινητικαί ιστοριαί δέν είνε πλέον
του συρμού. Δέν γράφονται, διότι δέν α-
ναγινώσκονται εύχαρίστως και τούτο πάλι,
διότι ο κόσμος εγένετο πρακτικὸς και
φρονεῖ ορθότατα, ότι είνε αδικον να θλι-
βῆται διά τὰς συμφοράς, ες μεμφίμοιροι
μυθοπλαστικὰ σπεύδουσιν επί ανθρώπων μη
γεννηθέντων εἰμῇ εν τῇ κεφαλῇ των.

Υπάρχουσιν όμως και θύματα αλη-
θῶς του βίου, ατινα δέν πρέπει χάριν των
φρανταστικῶν να στερηθῶσιν ενός δακρύου,
μιὰς λέξεως συμπαθοῦς. Οτε ήκουσα την
κατωτέρω ιστορίαν, ήτις όμοιάζει με
πολλὰς άλλας, όπως όμοιάζουν και τὰ
δεινά των ανθρώπων προς άλληλα, ήμην
πολύ νέος. Με συνεκίνησε τότε και εκρά-
τησα σημειώσεις, ενα τὰς επεξεργασθῶ
βραδύτερον' άλλ' έκτοτε εγενόμην και
εγὼ πρακτικὸς και δέν εῦρον τον καταλ-
ληλον χρόνον. Σοι τὰς παραδίδω λοιπόν
πως εγγράψασαν.

A

Είς τίνα ανήκουσι τὰ κομψὰ ταῦτα κι-
θάτια του ταξειδιου, τὸ δέμα εκείνο των
ταπήτων, ή πλουσία δέσμη των ραβδων
και μσστιγιών και άλεξηλιών, ατινα πλη-
ροῦσαι την φορητόν άμαξάν; Είς τίνα α-
νήκει ο λαμπρός οὗτος δίφρος, οι υπερή-
φανοι ίπποι, οτινες ανυπόμονοι σκά-
πτουσι τὸ προαίλιον διά των βαρέων ό-
πλων των; Τίς είνε ο αφέντης των πο-
λυκίθων υπηρετῶν, οτινες μετά τόσης
προθυμίας σπεύδουσι να εκτελέσωσι τὰς
ληφθείσας διαταγὰς;
'Ο χλοερὸς και ανθοστόλιτος οὗτος
παράδεισος και τὸ λευκὸν μέγαρον, όπερ
προβάλλει εν μέσω των καταπρασιῶν
δένδρων, τίνα έχουσι κύριον;

B

Και διατί ή τόση κίνησις; σήμερον εδῶ
είνε την έξοχῆν;
'Ο Παῦλος δέν αποσπᾶται ακόμη από
τὰς άγκάλας της μητρός του. Την κατα-
φιλεῖ και στογχιζει τὰ όμματα του και
πάλιν δακρύει και πάλιν την καταφιλεῖ.

Τί άλλο έχει είνε τον κόσμον τόσο
προσφιλές, τόσο πολυτίμον; Βλέπει τους
γαλανούς οφθαλμούς της φλογισμένου
από τὰ δάκρυα και μετανοεῖ διά την α-
πόφασιν του. Μίαν λέξιν ες τῷ εἰπῃ και
μένει: Και αν ιδῇ όλον τον κόσμον, θα
βλέπῃ μακρᾶν είνε τὰ ξένα την μητέρα
του;... και την Σοφίαν; Όταν τὰ
βλέμματα του δέν προσηλαῦνται επί του
δακρυδρέτου προσώπου της μητρός του,
τότε δειλὰ δειλὰ στρέφονται προς αὐτήν,
την δεκαοκταετη μνηστήν του: τότε την
απεινώει τρυφερώς, ήδως και γίνεται κα-
ταπόρφυρος ή όψις του.

Τὰ πάντα είνε έτοιμα. — Ωμίαν στιγ-
μήν ακόμη! Και όρμα και χάνεται εντός
του κήπου. Εκλέγει μονῆς τι μέρος και
σταματᾷ. Δέν μονολογεῖ τὸ στόμα του,
άλλα όμιλεῖ ή καρδιά του και λέγει:

«Χαίρετε, εὐμορρά μου δένδρα ήλθα να
σας αποχαιρετίσω και σας' αναχωρῶ.
Πόσος ήξουρε πόσον θα λείψω! Χαίρε, μι-
κρά μου λίμνη' άρα γε, όταν επιστρέψω,
θα έχῃς πολὺ και δροσερόν νερό να λούω-
μαι και να κολυμβῶ όπως χθές; Θά με
χαρῇ και τότε ή μικρά μου βουρκούλα;
Χαίρετε, μυρισμένα μου λουλουδάκια, υ-
ψηλαί μου τριανταφυλλιαί, ευμορφαίς κα-
μέλαις. Χαίρε, μεγάλο αϊγόκλημα, όπου
επίσας όλον τον τοίχο και ανέθηκες μιὰ
μέρα — τὸ θυμάσαι και σύ; — να πε-
ριτυλιξῆς τὸ κλουδι του καναρινου; Και
σύ, αγαπημένο μου γιασεμί... τότε πάλι
θα σου μαδήσω τὰ μυρισμένα άστράκια
σου; Να και ο πλατάνος' εν και ή ρίζα
πού εκαθούμουν και εδιάβαζα και με έ-
περνεν ο ύπνος κάποτε, ως που να με ζυ-
πήσῃ τὸ άηδον. Χαίρετε, δα. Να μην
άλλαξετε ακούτε; να ελθῶ να σας εῦρω
πάλι τὰ ίδια. Και εγὼ θα εἰμαι ο ίδιος
πάντοτε.

«Να και ο μπάμπια Θωμαῖ; Καλὰ ε-
καμες και ήλθες δέν έπρεπε να λείψῃς αὐτῇ
τῇ στιγμή. Τί θέλεις; Με φωναζου;
'Ερχομαι. Ακουε, μπάμπια Θωμαῖ' δός
μου την ευχῆ σου. Έλα να σε φιλήσω.
Πολλῇ δουλειὰ δέν χρειάζεται' είνε την
ήλικία σου πρέπει ήσυχία. Πού είνε ή
Κατίνα; Α! να, με φωναζει και αὐτῇ.
'Εφασα. Γιατί κλαίεις Κατίνα; Γιατί
κλαίετε όλοι; Θά γυρίσω γλήγορα. Έχετε
γειά όλοι, πηγαίνωμε μητέρα. Καλή εν-
ταίωμα. Έχετε γειά!
'Η άμαξά εκκινεῖ' οι ίπποι καλπάζου-
σιν' εκρύβησαν ήδη όπισθεν των δένδρων.
Μέχρι της παραλίας καθ' όλον τον δρόμον,
μήτηρ και υίος κρατοῦνται ένηγκαλισμέ-
νοι. Πέραν δέ εκεί κάτω είνε την έξοχῆν
πολλὰ μανδύλια κινουνται ακόμη' πολλοί
όφθαλμοί είνε πλήρεις δακρύων. Αλλά
πλείοτερον όλων κλαίει ή κόρη του μπάμ-
μπια Θωμαῖ, ή Κατίνα.

Γ

Τρις τὸ πάσχα εωρτάσθη κατά την ά-
πουσίαν του και τὸ τέταρτον, τέλειος
πλέον ανήρ ο Παῦλος αναγκαλίζεται φαι-
δρὸς επανακαμπτων την καλήν του μη-
τέρα, ακτινοβολουσαν εξ υπερηφανίας και
στοργῆς. Αι συγκινησεις διαδέχονται άλ-
λήλας. Ηξίξε να στερηθῇ επί τόσον χρό-
νον της εὐτυχίας του ενα την απολαύση
όλην όμου. Ω ιδού και ή Σοφία! Πῶς ε-
μεγάλωσε! δέν είνε πλέον παιδιον. Και
πόσον εγενενε ώραία! δέν την εφραντάζετο
ποτέ οὕτως, οὐδέ ταιαυτή τον συνώδευεν
εικών της μνηστῆς του... Πῶς είνε την ή-
σπάζετο, αν ήτο επιτετραμμένου!... Και εν
τῷ αἰδήμονι αὐτῆς μειδιάματι έποικοδο-
μεῖ κόσμον όλον ανεπέλου μέλλοντος. Και
όχι πλέον ταξειδία' όχι πλέον...

Αἰφνης ανεμνήσθη της όπτασίας του.
— Και ή Κατίνα πού είνε, μπάμπια
Θωμαῖ;
'Ο γέρον, όστις μεγάλως εἶχεν μετα-
βληθῇ, δέν απεκριθη. Τὰ δάκρυα επλή-
ρωσαν τους οφθαλμούς του.
— Και ή Κατίνα; επανέλαθεν ο Παῦ-
λος, ως αν εκ της σιωπῆς του πρεσβύτου
εβλεπε συννεφουμένην την εὐτυχίαν του.
— Είνε καλά, είνε όλίγο άρρωστη...
— Πηγαίνωμε, πηγαίνωμε τότε να την
ιδούμε.
'Η πτωχῇ Κατίνα! Κρίνος μαραμένος
εκλίνα προς την γῆν. Νόσος άγνωστος τῇ
εἶχεν αποσπᾶσει, μετ' εκάστου στότου

παράφρονος έρωτος, εν προς εν τα άγνη των εικωσιν αύτης έτων.

Ο ιατρος δέν ήγγυατο πλέον περι αύτης.

Ηγνόμεν ότι επανήλθεν ο Παύλος, αλλά τον άνέμενε πάντοτε.

Ότε τον είδε, τό έρώθημα της δύσεως έρδιδος τας παρειάς της, θερμών διηυλάκωσεν αύτάς τό δάκρυ της περιποθήτου εύδαιμονίας, και έλαμψεν ή όψις της όλη, όπως έλαμπεν άλλοτε ή παραδόχος όπτασία πρό των όνειροπολημάτων του Παύλου.

Η τελευταία του λύχνου της αναλαμπής! Ο πατήρ και ή μήτηρ της ίστανται εκεί άφωνοι, κατηρείς. Μόνος ο Παύλος έννοει ποιον τελείται εν τή ψυχή της μυστήριον, και γίνεται άλλος. Πνίγεται ή πνοή του εν ύπεριμέτρω όδύνη, και ως αν ή Κατίνα ήτο δι' αύτόν τό πών, όλοι του οι πόθοι και τα ύνειρα, εκρήγγονται εις δάκρυα και λυγμούς.

Ω! τουτό εινε πολύ, πάρα πολύ δια την δύσμοιρον κόρην, ήτις απέθνησκε, διότι έτόλμησε ν' αγαπήσθ, πτωχή αύτή και άσημος κόρη κηπουρού, τον περίβλεπτον, τον φραϊτον, τον πλούσιον κύριον του πατρός της.

Θέλει να έμιλήσθ και λαλει ίσως, αλλά δέν άκούεται, και οι λόγοι της εκπνέουσι και ούτοι. Έξογκούται τό υποκαφθέν ύπό της νόσου στήθος και θολούται τό όμά της...

Ός παιδίον κλαίει, όλοφύρεται ο Παύλος και γονυπετεί πρό της πενιχράς κλίνας, αλλά δέν λαλει και ούτος... μόνον, μετά ένα βαθύν στεναγμόν, σύρει την ψυχρανθείσαν ήδη χείρά της και αποθέτει επ' αύτης παρατεταμένον, άγιον φίλημα.

Τό φίλημα θερμαίνει την χείρα της κόρης και δύο δάκρυά του, κυλισθέντα επ' αύτης, τή δίδουσι τρόπον συγκινήσεως άφάτου. Ούράνιον μεδίαμα ανατέλει επί της όψιας και διαφανούς πλέον μορφής της, ψιθυρίζει φελλίζουσα δύο λέξεις: — Κύριε... Παύλε... να διαβάσατε τό γράμμα μου,

Και εύδαίμων, διότι τό φίλημα εκείνο ήτο ανώτερον των πόθων της όλων, επαναπίπτει επί της στρωμνής της, φραϊά ύσον ούδέποτε, σελαγίζουσα, μειδιώσα, και κλείει τους όφθαλμούς να συγκρατήσθ εν έαυτή την εικόνα, ής ύπηρξε μάρτυς και ήρωίς, και κλείει τους όφθαλμούς ώσει κοιμωμένη... νεκρά.

Η μνηστή του Παύλου, άπαρατήρητος παρά την θύραν ίσταμένη, δάκνει περιφρονητικώς τό προεξέον χείλος. Συνέλαβε τό φίλημα εκείνο; ήκουσε τας λέξεις της Κατίνας, και ένόησε!... Ο δέ γέρον Θωμας βλέπει μετά θαυμασμού την παραδόχον ταύτην σχέσιν της Κατίνας μετά του κυρίου του και άγνοει ακόμη ο τάλας, ότι δέν έχει πλέον θυγάτέρα.

Δ

Πού να έγνωρίζεν ο Παύλος, ότι επανήρχετο εις την πατρίδα του να πληγή

ούτω βαθώς εις αισθημα, ούτινος χθές έτι ήγνόμεν την ύπαρξιν; Είς έρωτα βαθύν και ισχυρόν, όστις έγεννήθη με τό ψυχροράγημα κόρης και θα είχε του λοιπού τας ρίζας του έντός τάφου νεοκαφούς; Άνεξεχνίαστος αι διαταγαί του πεπωμένου. Μακράν της πολλής κοινωνίας, ήτις θα εξερρήγγυτο εις καγχασμούς αν έβλεπε την παραδόχον, την άνεξηγήτον μεταβολήν του, ο φραϊτος και πλούσιος Παύλος εθρήνεί την πτωχήν του Κατίνα.

Πώς συνέβη αυτό! Και ο ίδιος ήγνόμεν. Έως εν άγνοία συλληφθείς, επί της λαυθάνων και άνδρούμενος να εξαίφνης γεννηθή μέγας και ισχυρός. Αί αι όπτασία εκείναι... ήσαν προμηνύματα... διατί να μη τό σκεφθ; διατί να άπωλήσθ την χαράν, αν ταύτα θα τώ έδώρουν; Άν τουτό συνέβαινε τίς οίδε... Τι; Και αύτός ήγνόμεν.

Πρωϊάν τινά τώ φέρουσι μικράν επιστολήν, σταλείσαν άγνωστον πόθεν.

Έφερε την ύπογραφήν: Κατίνα. Τό άνέμενε τό γράμμα της ο Παύλος αλλά δέν έτόλμα να τό ζητήσθ. Τό ήρπασε, τό κατεφίλησε και τό άνέγνω:

«Παύλε μου, αγαπητέ μου Παύλε, έλεγεν, έσο εύτυχής» ή άνάμνησίς μου δέν θέλω να σε θλίβη, λησμονεί με και αγαπά την Σοφίαν σου. Έάν θέλεις να εκτελέσθ την τελευταίαν παραγγελίαν εκείνης, ήτις τόσον σε ήγάπησεν, υπανδρεύθητι την Σοφίαν ταχέως και έσο εύτυχής. Αυτό εινε ο τελευταίος πόθος της νεκράς έρωμένης σου.»

Παραδόχον έρωμένη συνηγορούσα υπέρ μνηστής άλλης... Άλλ' έρωμένη; Διατί να καλήται έρωμένη; Πώς προέβλεπε την τελευταίαν στιγμήν της, ήτις και μόνη ήδύνατο να τή δώσθ τό όνομα τουτό;...

Και πώς τή ώμίλει περι της Σοφίας, ενφ' εκείνος ούδέ την εκέπετο πλέον; Έντός όλίγων ήμερών, μεθ' όλην την άπομόνωσιν, ήν επεδίωκε, πόσα δέν είχε μάθη κατ' αύτης; Οι συγγενείς, οι παλαιοί φίλοι και αύτή ή μήτηρ του, τελευταία μαθούσα τα άθλα της, όλοι ήσαν έναντίον της. Όλοι τώ ώμίλων περι διαλύσεως της μνηστείας, και καλλιτέραν στιγμήν δέν ήδύναντο να εύρωσιν. Ητο άποφασισμένον.

Άλλ' αν όλοι ήσαν έναντίον του μετά της Σοφίας γάμου του, ή Κατίνα ήτο υπέρ και ήρκει αύτή μόνη δι' όλου. Τι αν ή καρδιά της δέν ήτο πλέον άγνή όπως άλλοτε; Αί φωναί όλων των ζώντων κατ' ούδέν ίσχυον να άντιταχθώσι προς την θέλησιν μιας νεκράς. Θυσία ήτο, αλλά την εζήτει ή Κατίνα. Και λημονήσας τα πάντα έπετάχυνε την θυσίαν.

Άπό καιρού είχε συμφωνηθή άμέσως μετά την επάνοδόν του να νυμφευθ. Δέν έπρόκειτο ούδέ περι έρωτος, ούδέ περι άνταλλαγής καρδιών. Ηδη έπρόκειτο περι γάμου άπλως. Και ένυμφεύθη ψυχρός, άδιάφορος, ξένος προς την χαράν της νεοσύμφου, ξένος προς την ύποκυρτωμένην

της μητρόσ του θλίψιν. Ένυμφεύθη την Σοφίαν.

Παρήλθον ίκαγοί μήνες μέχρις ότου ο μπάριμπα Θωμας άνοιξη τό πτωχόν μικρόν κιβώτιον της κόρης του. Ότε όμως τό ήνοιξεν ή εκπληξίς, ήν ήσθάνθη κατ' τας τελευταίας στιγμάς της Κατίνας, επανεληφθη. Έπάνω επάνω εύρεν έπιμελώς έσφραγισμένην επίστολήν φέρουσαν τό όνομα του κυρίου του... Ούδέν ειχεν άκούσθ περι αύτης κατ' την άπαισίαν εκείνην ήμέραν, αλλά συνεδύασε τό φίλημα της χείρός της, την εξαίφνης, τό δάκρυα του Παύλου, τα συνεδύασεν όλα και ο τίμιος γέρον συνωφρυνώθη. Τι συνέβαινε λοιπόν; Μη ήτο έρωμένη του κυρίου του ή κόρη του; Είς την σκέψιν ταύτην αι λευκαί τρίχες του μπάριμπα Θωμα ήνωρθώθησαν. Οι όφθαλμοί του εξέπεμψαν άστραπάς. Τό στόμα του αν ήνοιγε θα εξήρχετο εξ αύτου μία μόνη λέξις:

— Κατάρα!

Ο γέρον δέν ήνοιξε την επιστολήν, αλλά δέν την έφερε και μόνος εις τον νεόν του κυρίου, τον υιόν του παλαιού του κυρίου. Η ύποψία είχε θραύσθ τους γλυκέρις δεσμούς, οίτινες συνήνον αύτόν προς τον Παύλον. Τόν ήγάπα ούχι ως ύπνρέτης, άλλ' ως πατήρ. Την κόρην του όμως την ήγάπα πλειότερον, και την τιμήν του πλειότερον έτι...

— Ποίος ξέρει... ψιθύριζε κινών θλιβερώς την κεφαλήν και μη τολμών, μη θέλων να προβή εις ύποθέσας. Ποίος ξέρει...

Διατί, γέρον, να μη άνοιξθ την επιστολήν εκείνην, να φέρθ άμέσως την ειρήνην εν τή καρδίά σου, να μη ύποστής έστω και επί μικρόν την φοβερήν στήρσιν της πεποινήσεως και του σεβασμού και της αγαπής, ήν επαξίως έτρεφες δια τον κύριόν σου; Διατί, γέρον, να μη άναγνώσθ τό γράμμα της κόρης σου, να απκαλάξθ αύθως την ψυχήν της από την ύποψίαν, δι' ής την εκκλιδωσες; Διατί να μη τό αναγνώσθ πρώτος και τελευταίος;...

Κύριε Παύλε, έλεγεν ή αλήθης της Κατίνας επιστολή, δέν πιστεύω, όταν επανέλθητε να με εύρητε ζώσαν. Έάν είμαι νεκρά, ειπέτε εις τον πατέρα μου να σας δείξθ τό μνημά μου και έλάτε να τό ιδήτε μίαν φοράν. Τιποτό άλλο δέν επόθησα εις τον κόσμον αύτόν, τον όποιον άποχωρίζομαι μετά χεράς, διότι δέν ήτο δι' έμέ, και μετά λύπης, διότι δέν θα σας ιδώ μίαν στιγμήν όταν επανέλθητε. Όσον καιρόν έλείπατε, επαρακαλούσα τον Θεόν δια σας και δια την εύτυχίαν σας. Διότι σας αγαπώ πολύ, κύριε Παύλε. Δέν εντρέπομαι να γράψω, διότι απέθνησκα και αποθνήσκω δια να μη είπω.

Έχω και μίαν παρακλήσιν να σας κάμω, κύριε Παύλε, και θα αισθανθώ πολλήν χαράν, όπου και αν είμαι αν μάθω, ότι μου την εκάματε.

Είς τα ξένα όπου είσθε θα νύοατε καμμίαν κόρην, ή οποία να σας αγαπήσθ. Έπιστρέψατε και υπανδρεύθητέ την. Η

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΡΙΕΖΗ

(Γκιουρνάλε δια την άνεστέρσιαν του Έθνος).

(Συνέχεια).

ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΤΟΥ ΦΑΒΙΕΡΟΥ

Μετά παρέλευσιν 40 ήμερών επεστρέψαμεν εις Ύδραν έμεινα πλέον έξω.

Και εις τό 1827 έτος είχε στειλή άνθρωπόν του ο πενθηρός μου Λαλεγός εις την διοίκησιν, δια να δώσθ άδειαν και διαταγήν να έβγθ εις τό Κούρσορ!—όπου έβγήκε με τό πλοτόν του και ο Καπετάν Ν. Βάκος—και την ήμέραν όπου είμασθεν έτοιμοι από τας προβιζιόνιας και τό τσουρμα?—από ναύτας 180—να αναχωρήσασθ, έβγήκαμεν εις τα πανιά. Ηλθεν μελλ' καινί? από τον μουσιού Φαβιέρον, όπου ήτο σταμένος από την διοίκησιν με 800 τακτικώς στρατιώτας εις την Κάρυστον, και ίζητούσε βοήθειαν, ότι εξ άποφάσεως χάνονται από τον Όμερ Πασάν Καρυστινόν.

Ε

Όσον όλίγον και αν επεσκεπτεσθε πρό εικοσαετίας τό μαγευτικόν προάστειον τό όποιον εκοσμείτο από τους φραϊούς του Παύλου κήπους, θλιβεράν θα σας ένεποιεί εντύπωσιν ή έρήμωσις, ήτις είχε διαδεχθ την κινήσιν και την ζωήν ή νεκρική σιγή, ήτις επεκατάει εκεί όπου άλλοτε ήκούοντο χαρωπαί φωναί και ξασματά εύτυχίας. Χόρτον περιέβαλλε της μεγάλης θύρας την φλιάν αι θύραι, τα κικλιδώματα, όλα ήσαν στεγανώς κεκλεισμένα: Μικρόν τι παράθυρον μόνον ήτο ανοικτόν, να εξέρχονται εξ αύτου οι στεναγμοί μητρών ταλαιπώρου και ή κεφαλή της, ανήσυχως πάντοτε έστειζουσα τα περί.

Όσον όλίγον και αν επεσκεπτεσθε τό προάστειον εκείνο, θα είδατε βεβαίως επί μνηστήρος τινός άτραπού άνδρα ύψηλον, μελανείμονα, με μακράν την κόρην και μακροτέραν την γενειάδα, έρειδόμενον επί του βραχιόνος γέροντος κεκυρτωμένου χωρικού, στυγνού και μελαγχολικού έπίσης.

Είνε ο Παύλος, τό πρό όλίγων έτών ύπόδειγμα της εύτυχίας, ο φραϊτος και πλούσιος νεανίας, δν οι άνδρες εκήλευον και αι γυναίκες επόθουν. Είνε ο Παύλος μετά του μπάριμπα Θωμα. Ο άτυχής καλείται τρελλός ύπό των παιδιών του χωρίου, τα όποια τον αγαπώσιν εν τούτοις και δέν τον φοβούσται, διότι εινε καλός αύτός, διότι όπως οι άλλοι τρελλοί. Ποτέ δέν όμιλει. Όταν κανείς δέν τον βλέπει εις έρημίαν τινά της εξοχής, εκάγει εκ του θυλακίου του δύο επιστολάς, αφ' ών ούδέποτε άποχωρίζεται.

Η πρώτη εινε ή πλαστή ή της συζυγου του Σοφίας. Την διέρχεται εξακοντίων βλέμμα φοβερόν, άπερίγραπτον, εωσφύρειον προς τον ούρανό, ως ει άπειλών... Η άλλη εινε ή αλήθης της Κατίνας του. Την αναγινώσκει ήσυχος, άκακος, και είτα τα βλέμματα του συναντώνται προς τα του μπάριμπα Θωμα και άμφοτέροι κλαίουσιν ως παιδία.

Ι. ΜΑΡΑΝΟΣ

1. Λαφυρωγίαν, 2. Πληρώμα, 3. Άγγελιαφρόν.

λυσασμένοι, όπου είχαν 5 ήμέρας νηστικοί και ήταν τα πρόσωπατά τους, ως τους αποθαμένους δέν τους αφήσαμε να έμβουν, έβγάλαμεν δλας τας προβιζιόνιας, έπθρα τους ναύτας μου, άνέβην επάνω του Όρδιου. Και καθώς με είδεν ο Φαβιέρος, έλαβε μεγάλην εύχαριστήσιν, έσηκώθη, με άγκαλίασε σφιγγόντάς με, με έφίλησε με τα δάκρυα, όπου πρώτη φορά με είδε και τον είδα, του έδωσα τό γράμμα του κύρ Λαζάρου και μου είπε πολλές εύχαριστίας. Τελειώνοντας τό γράμμα ώμίλησασθ τα δέοντα.

Και τώ όντι είχαν τύχη, όπου έφύσηξεν άνεμος και έφθάσαμεν, έγύρισα όλο τό Όρδι και είδον την δεινήν κατάστασιν.

Ητον μαζί του και ο διδάσκαλος Γενναδίος και άλλοι, και μετά δύο ήμέρας έφθασαν και άλλα πλοία από Σύραν, ο ναύαρχος των Ψαρών, ο Άνδρέας Ντρούτσος με τό πλοτον του Χατζιζαταμάτη.

Την ίδίαν ήμέραν ήλθον μαζί τους και ο Ν. Κριζιώτης και Βάκος, όπου ήτον πηγαίμενοι με τα πλοία των Σπετσωτών εις τα Παράσαμια.

ΦΡΙΚΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Έβγήκα έξω δια να πάω να όμιλήσω με τον Φαβιέρον δια να τους μαρκάρωμεν, ότι ήτον εις δεινήν θέσιν και έχανόντουσαν, ότι τα κανόνια του ήτον κατασασμένα και οι άραμπαδες. Με είχαν είπη και τον έρχομόν των δύο, Κριζιώτου και Βάσου. Έπθγα εις άντάμωσιν τους και όμιλήσασθ άρκετά περι του Φαβιέρου. Έγύρευσα να τους άποχαιρέτισω, οι όποιοι έγύρευσαν να μ' έμποδίσουν δια να μην άνέβω ει; άντάμωσιν του Φαβιέρου. Με λέγει ο Κριζιώτης:

— Κύριε Κριζιζ, μην πηγαίνετε, ότι γίνεται πόλεμος φρικτός και είμπορείς να κινδυνεύσθ.

Δέν έστάθη τρόπος να τους άκούσω, αλλά εκίνισα και άνέβην του Όρδιου.

Και τώ όντι ο πόλεμος ήτο πολλά πεισματώδης και τα έχασα και δέν ήξευρα από πού να άπαράσω, ότι τα ταμπούρια τα είχαν φραξή, και καθώς επροβάρισα με 40—50 ναύτας άρματωμένους, επηδούσαμεν από ταμπούρι εις ταμπούρι και επροχωρήσαμεν εις την θέσιν του Φαβιέρου.

Γνωρίζοντάς με—είχαν μάθθ, ότι εγω ήμου, όπου τους είχαν τον μπλόκον εις Βρισάκια—μου έρωσαν από τό πέρα μέρος του Όρδιου τρία κανόνια μονοφυτιλιά και επέρασαν ή μάλας από σιμά μου, έως μια ήμισυ πήχυ μία μάλας εκτύπησεν εις εν ταμπούρι και έσπασεν πέτρα, και όπισθεν μου ήρχοντο ο Άνδρέας Ντέντε Λαλεγού, τον εύρον αι πέτρες εις τό στήθος και πόδας χωρίς τον βλάψουν προχωρώντας ρίπτουν έτερον κανόνι? δύο στρατιώτας, τον έσαν τον εκτύπησαν εις την κοιλίαν και ή μπιλά έπεσεν εις την κεφαλήν του έτέρου και άνέσπασεν, όπου ήλθον τα μυαλά του εις τό στήθος και έγινεν όλος μυα-

λό. Όπισω μου ήτον ο Καρυστινός το έπιθετον, Ύδρατος, ο οποίος θέλει έρωτηθῆ, οτι δσα γράφω είνε αληθινά, χωρίς έπαινον.

Τέλος έπαρουσιάσθην εις τον Φαβιέρον την ώραν όπου ειχε ρίψη εις έν πηλινον τσανάκι άλευρον και το άνακάτονον με την χειρά του, δια να το βάλῃ επάνω εις ταις πλάταις ενός Καπετάνου του Γκουρα — δέν ένθυμούμαι το όνομά του — και ήμπορει να το μαρτυρήσῃ ο Γεννάδιος, όπου ή μάλα, όπου άνω λέγω, εύρε πρώτον την πλάτη του Καπετάνου, ήλθε και έσκότωσε και τους δύο στρατιώτας, όπου εγγύμισαν μυαλά.

Καθώς με είδεν ο Φαβιέρος εύθυσ έδάκρυσεν τον έκαμα κουράγιο καθώς και του λαθωμένου. Και τῷ έντι ήτο πολλά γενναίος χωρίς να είπῃ τι, καθώς άλλοτε εις άλλους ειπον ιδῆ. Λοιπόν έμεινατε σύμφωνοι δια την νύκτα να τους έμβαρκάρωμεν, τους αποκαίρησις, ανεχώρησα.

Επάνωθεν του Φαβιέρου, εις έν βουνόν ήτον ο Όμπερ Πασάζ, κυττάζοντάς με με το κανοιάκι, μάς έβλεπεν, όπου ώμιλούσαμεν άναχωρόντας, ήρχισαν οι σισανέδες άκατάπαυστα ριπτόντας και δέν έτυχε να λαβωθῆ κανέννας από ημάς. Τῷ έντι ήτο πολυς φόβος, όπου έπεφταν ή σφαιραις ώς χαλάζα, όπου εις την Εύριπον δέν τα είχαν πάθη δσα ειδον εκεί.

Εκατέβην κάτω, έπῆγα παλιν εις ένταμίσειν του Κριζιώτου και Βάσου και τους είπον τα δσα έτρεξαν, και την όμιλίαν όπου έκαμα με τον Φαβιέρον με τους όποιους έμείναμεν σύμφωνοι, όπου ήρχισαν να έμβουν εις τάξιν. Επῆγαν εις ένα καθον σιμά του Όρδιου, και έκαμαν ταμπούρια αν τυχόν να έβλόπομεν εναντιότητα, οι δύο να πολεμοῦν με τους εχθρούς και ημετε να έμβαρκάρωμεν.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Και εις τας δύο ώρας της νυκτός εβγαλαμεν ολιγαις ταις μεγαλεις βάραις με καύτας από τα 4 πλοια, και άρχισαμεν πρώτα και έμβαρκάρωμεν τα ζώα τους και αλόγατά τους, έπειτα τα κανόνια και στρατευμάτα, και έως μίαν μετά τα μεσάνυκτα τους έμβαρκάρωμεν ολους και έμεινε το Όρδι άδειον.

Την άλλην ημέραν έγινε μέσα εις το πλοϊόν μας συνέλευσις, που να υπάγωμεν τον Φαβιέρον με τους στρατιώτας. Μέρος ήθέλησεν εις Άνδρον, έγω όμως δέν ήμουν σύμφωνος, οτι ο Κριζιώτης και Βάσος ήτον πριν να πῶν εις Παοσαμίαι, και οι Άνδριώτες ήτον άφανισμένοι. Με έζήτησαν και έδωσα την γνώμην μου δια την Τήνον, όπου έχει και κάμπος δια να γυμνάσῃ τους τακτικούς, και έμειναν ολοι σύμφωνοι εις την γνώμην μου.

Και χωρίς να χάσωμεν καιρόν, έπεριλάβαμεν τον Φαβιέρον, Γεννάδιον και ολους τους αξιωματικούς του, καθώς και το πλοϊον του Καπετάν Ν. Βώκου.

Τους έπήγαμεν εις Τήνον και τους εβγάλαμεν έξω ο μουσιού Φαβιές μάς έκαμε μεγάλας εύχαριστήσεις, ο οποίος

μου έδωσε και άποδεικτικόν, δια δσα έφέρθην εις το ύποκειμένον του, καθώς και του πενθερού μου, έγω όμως δέν ήξέυρω που το έχασα και ήμπορει ο κύριος Γεννάδιος να μαρτυρήσῃ, δια δσα λέγω και τας περιπτώσεις όπου τους έκαμον.

Αναχωρώντας έπήγαμεν εις Σύρον, έστάθημεν δύο ημέρας και κατι ήκολούθησε με τους Ύμπριάλους. Αναχωρήσαμεν, έπήγαμεν εις Νιό.

Επαλαμίσαμεν το πλοϊον, και ανεχωρήσαμεν δια το Μεγαλο Κάστρο, όπου μάς ειγεν είπῃ ένας Σπετσιώτης, όπου ήτον δεκαετιστής, οτι εις το νησι του Μεγαλού Κάστρου ήτο πλοϊον, ναθε, των 24 χιλ. κοιλών, και οτι έφόρτωνε λάδια και σαπούνια δια την Πόλιν. Ημετε άγροικώντας, εύθυσ εβγήκαμεν εις τα πανιά, και την άλλην ημέραν εφθάσαμεν. Εγυρίσαμεν ολο γύρα το νησι και δέν εύρομεν, και εφοβήθη μήπως και έκαθόμασταν, και χαλάσωμεν τα περιβόλια και ειχε δικαϊον να μάς πουλήσῃ ένα ψεύμα.

Επλεύσαμεν έως κοντά εις Κύπρον και μην εύρισκοντας πρέζις έπιστρέψαμεν εις Ύδραν.

Έμεινα τέλος από του να πάω πλέον εις έκστρατείας.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΤΥΧΙΩΝ

Εις το ίδιον πλοϊον του πενθερού μου Λαλεχού έτυχαν ναύταις, όπου τους είχον με το καέν πλοϊόν μου, όπου εις Βάτικα εκάη από έναν αιχμαλώτων Τούρκον εις τα 1825, όπου ειχον μαζί μου τον Θ. Μπούφην, τον όπουτον τον ειχεν ο ποτέ Λάζαρος Γ. Μπούσουκ, όπου τον ειχε μαζί του περίου των 15 έτών, και όταν τον έπῆρα δέν ειχε μήτε βρακι να φορέσῃ και τον έκαμα με βρακιά και άλλα, καθώς το μαρτυρεί ολη ή Ύδρα.

Και όταν ανεχώρησα από Εύριπον με άδειαν των Άρειοπαγιδών δια την Σκόπελον, όπου έπήγαμεν εις Λιθάδα και έπαράδωσα των Άρειοπαγιδών τας 30 χιλ. ζωα και γιδοπρόβατα. Και αναχωρώντας εις Λιθάδαν, όπου εύρομεν το τρεχαντήρι έρχόμενον από την αγίαν Μαρϊναν, Στυλϊδα. σταλμένον από τον Όδυσσεα γράφοντάς μου, ήτον αΐτιος ο Θ. Μπούφης, όπου δέν ήθέλησε να πηγαινώμεν προς βοήθειαν του Όδυσσεως, και ως έχῃ το άνάθεμα, όπου έχάβησαν εκείνον τον χρόνον τόσο Έλληνες.

Εβουστήθη τέλος ή αντικυβερνητικῆ επιτροπή εις Αίγινα από τον Μαρκίν Μιλαήτην Νάκον Λεβαδιάς και Μπεϊζαντέ Γ. Μαυρομιχάλην, και εις τα 28 έτος εφθασεν ο εξοχώτατος Κυβερνήτης Καποδίστριας, εις τον όπουτον έπαρουσιάσθην με τα άποδεικτικά μου. Επροσκλήσε και τον μακαρίτην Δ. Ύψηλάντην πλεί του ύποκειμένου μου, ο οποίος με εγγώρϊσεν, δσον ούδεις άλλος, ο οποίος και με εδίδορισε και δασμοτέλώνην εις νήσον Σάμου.

Ο ΚΡΙΒΖΗΣ ΕΝ ΣΑΜΩ

Μου ειχε διορίση ή Οικονομία και 7 υπαλλήλους υπό την οδηγίαν μου. Ειχε

διορίση τρεις μήνας άρχίτερα τον Κωλέττην έκτακτον. Μετέπειτα έπῆγα και εύθυσ έβαλα εις ενεργειαν. Έστειλα εις κάθε σκάλαν από ένα, εις Μαραθόκαμπον, Βουρλιώτας, Τιγάνη, λεγόμενον Κοκάρι, Καρλοβάσιον, και έτερη σκάλα με δύο και τρεις φύλακας. Έγώ έστάθην εις Βαθύ.

Άρχισαμε τας προκηρύξεις κατα την διαταγήν και έβαλα δια εις τάξιν. Ηρχισαμεν να συναζόμεν και κατα μήνα έρχόντουσαν οι υπάλληλοι και μου έφερναν τον λογαριασμόν της συναζέως μου ειχον και γραμματέα τον Ίω. Οικονόμου του Πολυζωϊδου και τον καθ' έκαστον μήνα έσυναζαμεν από γρ. Τουρκικά 180—170, ο δυστυχέστερος μην 100 έως 80 χιλ. και κατα διαταγήν της Οικονομίας ήγόραζα και μπακίρια και ασίμια.

Ειχα συμφωνήση με ένα χρυσοχόν Εύριπαϊον, αυταδέλφον του Γεωργίου Αποστολίδου, δια να μου παραδώσῃ ασίμι λαγράν, προς παραδες 65 το δραμί, και έλαβην εύχαριστήσιν ή Οικονομία. Τα εμπάρκάρισα εις το Μίστικον (πλοϊαριόν) του Παράσχου από Βαθύ και τους τα έμβαζε εις Αίγινα — του όπουτου Παράσχου του. έκαψεν ο Παυλούσκης εις Σύρον το Μίστικόν του άδικα εις τα 26, όπου ήμην πολιτάρχης.

Ηρχισα να βαλω εις πράξιν το κοιλό και καντάρι, όπου ήτον εγκύκλιος: οποιος θελήσῃ να πάρῃ το δημόσιον, κοιλό και καντάρι. Έγώ επάτησα ποδαρι θέλων και μη θέλων τους ύποχρέονα και έπέρναν τα κοιλά όπου ειχον κάμη και στατήρα και επλήθοναν 1 1/2 παρὰ εις το μέτρημα.

ΑΔΗΜΟΝΙΑΙ ΣΑΜΙΩΝ

Και οι έντόπιοι άδημονούσαν εις τα πρακτικά μου.

Έκαμαν αναφοράν προς τον έκτακτον Κωλέττην εναντίον μου, ο οποίος δια να μην χαλάσῃ το χατήρι τους και δια να τον ύποληπτόνται, με έστειλε την κόπια της αναφοράς και διαταγήν του φαβερϊζοντάς με, οτι να λείψω από τέτοιους πράξεις. Και έπρεπε να κρίνῃ και να είπῃ: εάν ο Κριζιῆς βιάζει, διατι; δια το συμφέρον του; οχι: αλλά δια το συμφέρον του πτωχού ταμείου. Δέν ήμπορούσα να κλίνω εις μίαν τοιαύτην διαταγήν και να είποῦν οι Σάμιοι: με ύγειον αι πράξεις του Κριζιῆ, αλλά ήρχισα να του κάμω την απάντησιν, όπου τον έκαμα και ευστάθη και τα έγγραφα μου ήμποροῦν να εδρεθοῦν εις το έκτελεστικόν συνέδριον, δια δσα του λέγω και εκατόρωσα, όπου των ύποχρέωσα κατα τους νόμους, και μου έστειλεν απάντησιν, να κάμω οτι γνωρίζω δια το συμφέρον του ταμείου. Και έτσι ήκολούθησαν οι πολιται να πληρόνουν και τα του κοιλού και στατήρος.

Εις την αρχήν, όπου έπῆγα εις Σάμον, έμέτρησα κατα διαταγήν του γρ. 80 χιλ. θαρρώντας ως έκτακτος, οτι ειχεν άδειαν.

Του έπῆρα διπλας και τριδιπλας καμβιαιαις γράφοντας της Οικονομίας, στελίων και ταις καμβιαιαις, αι όπουται μου εστάθησαν οπισω γράφοντάς με, οτι έκαμα παράνομα, χωρίς διαταγήν τους να του μετρήσω χρήματα και είνε εις βάρος μου. Έως σχεδόν 6 μήνας στελνοντάς με, οτι τα κάμουν καλά, και διαταγήν, να μην δώσω άλλοτε λεπτόν εις κανένα, χωρίς να ιδω διαταγήν, και έτσι ήσούχασα.

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΕ ΑΣΙΑΣ

Ηθέλησα να ανοίξω την Σάμον δια να αυξηθῆ το έμποριον με το Κουσαντάσι και Σουβατζάκι, και ήθέλησα να πάρω και γνώμην του Κωλέττου, ο οποίος δέν ήθέλησε να κλίνῃ τότες του αποκρίνομαι με αναφοράν μου εσφραγισμένην με την βούλαν του δασμοτέλωνεου, λεγοντάς του, δσα έπρεπεν και στατικώς μου εδόθη.

Ηρχισα να στειλω προκηρύξεις εις τα περί της Τουρκίας, οι όπουτοι ήρχισαν εύθυσ να έρχωνται πλείότεροι Τούρκοι, με πιανμέζια, φέροντας σουσάμια, χαλβάδες, πετιμέζια, ταχϊνια και άλλα έπηγαιναι και οι χασάπηδες και έφερναν βούδια και φιλά σρακτά, εις τους όπουτους Τούρκους, τους έκαμα χαριν, άντις να πληρώσουν 4 τοις εκατόν, ως οι άλλοι, εκείνοι 3 και 2 1/2, όπου εγγέμωσαν ή Σάμος από έμπορους Τούρκους.

Ηνοιξε το νεγόςσιον, όπου ολοι οι έμποροι της Σάμου ειχαν μεγάλην εύχαριστήσιν εις τα πρακτικά μου. ήμποροῦν, όπου πολλοι είνε εις τα μέρη της Έλλάδος, να έρωτηθοῦν, όπου δέν λέω άλλ' άντ' άλλα, και όπου και ο ίδιος Κωλέττης, όταν ειδη το αλισθερῆσι, όπου έγινετο, ειχεν εύχαριστήσιν.

Τέλος ο Κωλέττης ειχε γραφήν δια να του δοθῆ άδεια δια να καταβῆ εις Αίγινα, καθώς και του ήλθε και έφυγε, και άφρσε τοποτηρητήν του τον Χρηστιδην Κωνσταντινουπολίτην, και πάντα έπήγαμεν προς επισκεψίν του, καθώς και ο ίδιος ήρχετο εις το κονάκι μου.

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ ΑΙΤΙΑ ΡΑΠΙΣΜΑΤΩΝ

Και μία των ημερών Κυριακή ήμουν και ειχομεν διάφορες όμιλίας περι ανεξαρτησίας μας. Και επάνω εις την όμιλίαν μου με λέγει.

— Κύριε Κριζιῆ, δέν ήξέυρεις, όπου μάς ήλθεν άνθρωπος πολλά προκομμένος και εδιδάλεξεν και υπαλλήλους με Έλληνικά Ιταλικά και Γαλλικά;

Θαρρώντας να μην ήτον άλλος τις, και εγώ δέν ειχον ειδήσιν, του λέω

— Ποιος είνε;

— Μου αποκρίνεται.

— Ο Καποδίστριας.

— Αυτό το ήξέυρουν και τα μικρά παιδιά του λέγω, βλέπεις εις έπούτην την Σάμον, όπου εύρισκόμασθε τώρα; ή Ύδρα εβουσίασε το παν και τότες δέν ειχομεν Γάλλους και Άγγλους δια να θυσιάσουν και σκοταθοῦν, αλλά ημετε οι άμαθετε εβουσίασαμεν.

Εύθυσ ή απάντησίς του ήτο, οτι τότες ειμασθεν ολοι βάρβαροι.

Άγροικώντας τέτοιαν απάντησιν, μου έκακοφάνῃ, να μάς είπῃ βαρβάρους, και καθώς έκαθόμουσιν σιμά του, εσήκωσα το δεξιόν χέρι και του εκτύπησα τρεις εις τα μούτρα. Εύθυσ σηκόνεταί ορθιος και φωνάζει.

— Πού εϊσθε; στρατιώται!

Άγροικώντας την φωνήν, ήλθον 8-10 παληοπαπουτζιδες, έπαρουσιάσθησαν τους λέγει

— Πιάστε τον αυθάδη, οτι με εκτύπησεν.

Αυτοι εστεινον χωρίς να κινήσουν εις την προσαγήν του. Και ποιον ήθελε να πιάσουν; τον εύεργέτην τους; όπου εγώ τους εκρατούσα όταν δέν ειχον χαρτζιλῆκι; Κτυπώντας τον και έτερην, ανεχώρησα.

Επῆγα εις την πιάτζιαν, όπου ήτον οι έμποροι, και δέν επέρασε μήτε 1/2 ώρα το εκνοιολόγησαν οι στρατιώται και το έμαθεν ολο το Βαθύ, και εϊμασθεν άσπονδοι εχθροί.

Τέλος έγραψε του Κωλέττου του και ειπεν του Κυβερνήτου τα διατρέξαντα. Με έγραψεν ή Οικονομία δια να της δώσω πληροφόρισ, εις την όπουτιαν εκάμα την απάντησιν εις τα διατρέξαντα.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΑ

Ο Κωλέττης επερνούσεν εις την Κυβερνησιν διακοσίους στρατιώτας και ο ίδιος ειχε μόνον 60—70, εις τους όπουτους ειχεν αρχαιότερον τον γαμβρόν του Μασκλαβάνην και Ν. Τζήμην όνόματι, και εκατάρωγαν τους ταλαιπόρους στρατιώτας. Και εξ αιτίας τούτου ήρχισαν 50 από τους στρατιώτας και εσυμφωνήσαν με έντοπιους και εβγαίναν περά της Ανατολης, επιάσαν τα Κερβάνια και τους εζεγύμνοναν, και κρυφίως την νύκτα ήρχοντο και έφερναν πρέζις από ρουχικά και άλλα ειδίσματα, όπου έπατούσαν και την κουραντινάν.

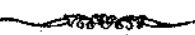
Και επειδή εγώ ειχον και απ' έξω φύλακας εξ ιδίων μου και εμάνθανα δια τα κοντραπάντα, μια των ημερών έρχονται δύο φύλακες και μου δίδουν την ειδήσιν, οτι οι στρατιώται έχουν φέρῃ ταδε και ταδε πράγματα από τα άντικρυ, και τα έχουν εις το ταδε καλύβι.

Αμα με είπον, εύθυσ ανέβην από βουνόν εις βουνόν, έπῆγα και τους έπιασα, και άμα με ειδον έμειναν νεκροί. Ειχον κομματίσῃ και τα ρούχα και έκαμαν μοιρασϊάν τους ώμιλησα, δσα ειχον κάμη. Μου έπασαν εις τους πόδας μου ζήτντας συγχώρησιν, δια να μη μαρτυρήσω τους εσπλαγγνίσθην και δέν το εκνοιολόγησα.

Μετά παρελευσιν των 1 1/2 μηνών εφθασε και ο Κωλέττης εις Βαθύ έπῆγαν ολοι οι έμποροι προς επισκεψιν, ήλθεν ο κύριος Λεκάτης και με έπῆρην, έπήγαμεν και ημετε και του είπομεν τον κάλον έρχομόν του ο οποίος εδειξεν εις έμε το

μέτζο ντουρο και μήτε τσιμποῦκι να μου φέρουν, ως άλλοτε. Εύθυσ ανεχώρησα, χωρίς να είπῶ τι.

(Έπεται).

ΑΗΜΟΔΟΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΚΟΥΛΟΧΕΡΗΣ

(Στιχοπλακιά.)

Διαμένον εν έτει 1871 εν Κῷ, παρεκλήθην υπό του εκει διατρίβοντος μακαρίτου Olivier Rayet, μέλους κατά τους χρόνους εκείνου της ένταθα Γαλλικής Σχολῆς και είτα καθηγητού της Αρχαιολογίας εν Παρισίαι, να συλλέξω τα εν Κῷ δημοτικά άσματα, ως μη έχοντος αυτοῦ του ίδιου ίκανόν προς τούτο καιρόν.

Μεταξυ των πολλών και διαφόρων τοιούτων άσματων ή Στιχοπλακίων, όπως οι εγχώριοι καλοῦσιν αυτάς, ή κατωτέρη ανέκδοτος μοι παρήγαγε την βαθυτέραν αίσθησιν, διαγορευσις μοι από σεβασμίας προσδύτιδος, άποθανούσης ήδη από πολλού. Θεωρῶ δ' αυτήν τόσο μάλλον αξιοσημείωτον, κατ' δσον δύο μόνον της αυτης περιπου υποθέσεις ειδον δημοσιευμένας, και άμφοτέρας εις ολιγίστους περιληπτικούς στίχους και μετά μεγάλων παραλλαγών.

Άγουρος πέτρα πελεκῆ με τό 'να του το χέρι
Με τό 'να του, το μοναχό, με το ζερβό του χέρι.
Κόρη ξανθῆ επρόβαλε από το παναθύρι

Κ' ήρώτησε τον Άγουρο, που πελεκῆ την πέτρα.
— Άγουρε, ήντα πελεκῆς την πέτρα μ' ένα χέρι,

Με τό 'να σου και μοναχό, με το ζερβό σου χέρι;
Κ' έγώρϊσεν ο Άγουρος 'ς τη λιερή και λέει:

— Άθες να μάθης, λιερή, τί ταν το φατῆμό μου
Και με καταδικάσαι κ' έχασα το δεξιό μου,

Μιά λιερή αγάπησα, οχι ώμορφήτερῃ σου!
Μά 'γω 'μωνα φτωγῷ παιδί κ' εκείν' άργοντοπούλα.

Μ' αν ήμωνα φτωγός εγώ, ήμωνα παλληκάρι,
Μουστάχ' είχα καρμπονογά, είχα μορφαίς και χάρη.

Κι' αγάπησε με το φτωγῷ εκείν' ή άργοντοπούλα
Και 'στειλε την κοπέλα της να πάω να την έρω.

Και πάω σάν ήταν μοναχῆ κ' ελεικαν οι γονοί της
Κ' εκεί που κουβεντιάζαμε ξεθάρρετα ο ι δύο μας,

Άφ' τον πολύ μου τον καυμό και την πολλή λα-
χτύρα,

Χύθηκα και την άρπαξα μέσα 'ς την άγκαλιά μου,
Φιλῆ γλυκό της έδωκα 'ς τα δροσερά της χείλια.

Μά 'καί ο Θιός μ' ώργισθη, με το μαύρο ριζικό μου.
Και να, σά μαύρο σύννεφο, μπαίν' έξωρ' ο γονιός της!

1. Στιχοπλακία—Στιχοπλακία, στιχοურία, οτι εν άλλαις νηοίς λέγεται Ρίμα: ή λέξις Στιχοπλόκος εύρηται παρὰ ταις Βυζαντινοίς, ως ο Δοσκάμχος αναφέρει.

2. Χέρι—το χι, παρὰ ταις Κώοις και ίδιαις ταις γουαζιν, έχει τον φθόγγον του σ, δασυτέρον πως, και ολιγον τι προσγγίζοντα προς τον Γαλλικόν ch: ούτω δει και τα κα, κι, μο, τον φθόγγον του εσ.

Σα μαυρό 'τονε σύννεφο ποῦ κρύφει ἀστροπελέκι Κ' ἐξέσπασε μ' ἄγρια φωνή καὶ σείστηκε τὸ σπήτι!

ΕΠ. ΑΔΕΣΑΚΗΣ.

HENRY GREVILLE

ΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΙ

ΤΗΣ ΡΑΙΣΑΣ

(Μυθιστορία.)

(Συνέχεια: ἴδε φύλλον 21-23).

Θ

Μετὰ τινος ὥρας ἡ πριγκίπισσα διεβίβαζε τὸ ἐπισκεπτήριόν της τῷ γενικῷ διευθυντῇ της; ἀστυνομίας στρατηγῷ Κλίν.

— Ἦμεῖς, ἀγαπητὴ πριγκίπισσα, ἐφώνησαν ἀσπαζόμενος ἰπποτικῶς τὴν χειρὰ της Ἀδίνας.

— Ἐγὼ αὐτῇ, στρατηγέ! ἐπὶ πλέον δέ, ἐρχομαι ἐν σᾶς ζητήσω ἀρκούαν.

— Ἀλλὰ τοῦτο οὐδέποτε συνέβη! Μὴ σᾶς ἐκλεψαν;

— Νομίζετε, ἀπήντησεν ἡ πριγκίπισσα, ρίπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου ὑπαλλήλου τὸ γοητευτικώτερον τῶν βλεμματίων της, νομίζετε, ὅτι ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη τοιαύτης ὑποθέσεως, ἵνα ζητήσω ἢ δώσω ὑμῖν μικρὰν τινα συνδιάλεξιν;

— Δὲν θὰ ἐτόλμων ἐν ἐλπίσω... ἐπιθύρην ὁ στρατηγὸς Κλίν.

— Ὄ, μὴ κολακεύεσθε, σᾶς προσκαλῶ, ἀπήντησεν ἡ πριγκίπισσα μετὰ ζήρου ὕψους, ὅπερ αὐτοστιγμῇ ἐπανάφερεν τὴν σοβαρότητα ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ μετ' αὐτῆς ὀμιλοῦντος τοῦτο παρατηρήσασα ἡ Ἀδίνα, συνστράφη ἐν τινὶ ἀνακλίντρῳ, συνήγαγε τὰς πτυχὰς τῆς μακρᾶς ἐσθῆτος ἐπὶ τῶν μικροσκοπικῶν ποδῶν της καὶ ἀπέτεινε τῷ ἀστυνόμῳ βλέμμα πλῆρες γοητείας.

— Λοιπὸν, στρατηγέ, μαντεύσατε διατί ἦλθον.

— Μοὶ ἀπηγορεύσατε νὰ μαντεύσω, εἶπεν ὁ στρατηγὸς μετὰ τινος παρῳδικῆς σκυθρωπότητος.

— Ὅχι τὰ πάντα! Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐξηκοντίστησαν ὡς ὄζυ βέλος. Ὁ στρατηγὸς ἐρίγησεν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ.

— Βλέπω, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα, ὅτι πρέπει νὰ σᾶς βοηθήσω! Ἐμπρὸς λοιπὸν Κατηγοροῦσί πολὺ τὸ γυναικεῖον φύλον, δὲν εἶνε οὕτω, στρατηγέ!

— Ἐπιτρέψατε...

— Ναι, πολὺ τὸ κατηγοροῦσιν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον! Ἦμεῖς οἱ κύριοι, λόγῳ χάριν, οἵτινες εἴσατε, ἐννοεῖται, τέλειοι, λέγετε, ὅτι εἰμεθα φιλάρεσκοι.

Βλέμμα τι ἐξέφυγε ὑπὸ τὰ βλέφαρα τοῦ Κλίν, ὅστις δὲν ἦτο ἀνόητος, καίτοι ἠδύνατό τις νὰ τὸ ὑποθέσῃ ἐνίοτε ἢ καὶ πάντοτε, ὅπως ἔλεγον οἱ ἔχθροί του.

— Σᾶς ἐννοῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ πριγκίπισσα, ναι, εἰμεθα φιλάρεσκοι καὶ ἔχομεν δικαίον ὁμολογήσατε, ὅτι ἀνευ τῆς φιλαρεσκείας μας, θὰ διήρχεσθε ἡμέρας θλιβερωτάτας!

— Δὲν πιστεύω, ἐπιθύρην ὁ στρατηγὸς, τείνων τὴν χειρὰ του τῇ Ἀδίῃ, ἥ τις ἠρέσθη εἰς τὸ νὰ στρέψῃ ἐπὶ τῶν δακτύλων του τὰ δίσπρα τῆς καὶ τὸν ἀναγκάσῃ οὕτω ν' ἀποσύρῃ αὐτοῦς.

— Εἰμεθα φιλάρεσκοι, εἰμεθα ἰδιότροποι, εἰμεθα περίεργοι.

— Τοῦτο εἶνε συκοφαντία, ἐφώνησεν ὁ στρατηγὸς.

— Εἶνε ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπήντησεν ἡ Ἀδίνα, καὶ ἀποδείξει, ὅτι κινουμένη ἐκ περιεργείας ἦλθον ἐν σᾶς ἰδῶ.

— Μόνον; εἶπεν ὁ Κλίν μετ' ἀποθαρρύνσεως.

Οἱ ὄρατοι ὀφθαλμοὶ τῆς πριγκίπισσας προσηλωθήσαν ἐπὶ τῶν δισπρῶν, ἃς ἐκράτει εἰς χειρὰς της καὶ ἐμεδίασεν ἀμυδρῶς. Τοῦτο τὴν καθίστα ἀπαραιμίλλως γοητευτικὴν. Ὁ ἀστυνόμος ἐνθουσιασθεὶς, ἔτεινε ἐκ νέου τὴν χειρὰ του καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἔτυχε περιφρονήσεως. Οἱ χειροκτιοφόροι δακτύλοι τῆς πριγκίπισσας ἐπέτρεψαν ἕνα ἀσπασμόν.

— Καὶ ἡ περιέργεια αὐτῆ; ἠρώτησεν ὁ ὑπαλλήλος.

— Φίλτατε στρατηγέ, διακρίομαι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθω πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀπαγωγῆς ἐκείνης. Ἐξεύρατε;... ἐφώνησεν ἡ πριγκίπισσα, ἐγειρομένη μετ' ὀρμῆς.

— Οὐδὲν ἐυκολώτερον, γνωρίζετε ὅτι σᾶς εἶμαι λιαν ἀφωσιωμένος, ἀλλ' ὑπάρχουσι λεπτομέρειαι...

— Ἀ! ὑπάρχουσι λεπτομέρειαι; εἶπεν ἐνθουσιωδῶς ἡ πριγκίπισσα. Τόσον τὸ καλλίτερον δεῖξατέ μοι τὴν ἀναφορὰν.

— Δὲν γνωρίζω ἐὰν μοὶ ἐπιτρέπητε... ἐπίσημον ἔγγραφον... Ἀμφιβάλλω.

Ἡ πριγκίπισσα καγγάζουσα ἐθίξεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ δίσπρου της τὸν βραχίονα τοῦ στρατηγῶ.

— Ὅλη ἡ Πετροῦπολις ἀνέγνωσε τὸ ἐπίσημόν σας ἔγγραφον. Ἐλάτε λοιπὸν!

— Ἀλλὰ, πριγκίπισσα, εἶπεν ὁ στρατηγὸς μειδιῶν, αἱ λεπτομέρειαι...

— Ὁ χάρτης τὰ πάντα ἐπεκτείνει, εἶπε θαρραλέως ἡ Ἀδίνα, δότε μοι τὴν ἀναφορὰν σας καὶ ἐξέλθετε διὰ τὰς ὑποθέσεις σας, ἐνθ' ἂν λαμβάνω γινῶσιν αὐτῆς. Ὅθ' ἐπανελήθητε ὅταν σᾶς προσκαλέσω, ἐμπρὸς λοιπὸν! γρήγορα!

Ἡ πριγκίπισσα ὄρθια ἐν τῇ μικρῇ αἰθούσῃ, ἐγέλα καὶ ἐχόρευε σχεδὸν ὡς παιδίον ζητοῦν παιγνίδιον τι. Ὁ δὲ στρατηγὸς μεμαγειμένος ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ ἐπανήλθεν αὐθόρῃ κρατῶν τὴν ἀναφορὰν.

— Εἴσατε θελκτικώτατος! ἐφώνησεν ἡ πριγκίπισσα, καὶ τὴν μεταβολῇ. Θέσατε ὑπὸ κράτησιν τοὺς ἀθώους καὶ τιμωρήσατε τοὺς ἐνόχους... Νομίζω ὅτι σφαλῶ ἀλλ' ὄχι, κατὰ βεβαίως τοῦτο, πρέπει νὰ γίνῃ!

— Εἶνε ἀσπλαγχνος ὁ γέλωσ σας, εἶπεν ὁ διευθυντῆς γοητευθεὶς ἐκ τῆς ζωηρότητος τῆς φιλαρέσκου ἐκείνης εὐθυμίας; τοῦλάχιστον θὰ μοὶ εἴσατε εὐγνώμων;

— Ἀφοῦ θὰ σᾶς καλέσω μετ' ὀλίγον! εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠθοῦσα αὐτὸν ἠρέμα μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου του.

Ἐπὶ τῆς φιλίας εὐρείας, ἠσπασθη τὴν χειρὰ της ἐπὶ τὸν καρπὸν ταύτην τὴν φορὰν καὶ ἐξῆλθεν. Ἡ πριγκίπισσα βεβαιωθεῖσα διὰ τοῦ βλέμματος, ὅτι ἦτο μόνη, ἐκαθέσθη ἀνέντις καὶ ἐβουβίσθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀναφορᾶς.

— Εἶνε ὀλιγώτερον ἐνδιαφέρον ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζον, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, μετὰ τὴν περᾶσιν τῆς ἀναγνώσεως. Τέλος, εἶνε διὰ τὸν ἀδελφόν μου, ἃς ἀρχίσωμεν λοιπὸν τὸν πόλεμον!

Γελῶσα ἄμα καὶ σοβαρὰ ἐκρούσε δις ζηρῶς εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου. Ἡκούσθη παράυτα ἡ φωνὴ τοῦ Κλίν λέγουσα:

— Ἀπεῖρους συγγνώμας, Κύριοι, ἀλλ' ὑπόθεσις ὑφίστης σπουδαιότητος καὶ μὴ ἐπιδεχόμενῃ ἀναβολῇ, μὲ ὑποχρεῖ νὰ σᾶς ἀφήσω, θὰ ἐπανεέλθω ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦτο. Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριοι.

Ἡ θύρα ἠνοιχθη, τὸ παραπέτασμα ἀνηγέρθη καὶ ὁ στρατηγὸς μειδιῶν ἐφάνη ἐκ νέου.

— Λοιπὸν; εἶπε μετὰ πικρίας τινός.

— Εἶνε ἐνοχλητικὸν ὡς αἱ μυῖαι! εἶπε μετὰ σκυθρωπότητος ἡ πριγκίπισσα καὶ ἔριψε μετὰ τσαούτης ἀσεβείας καὶ ἀδεξιότητος τὴν ἀναφορὰν ἐπὶ τραπέζης, ὡστε ὁ στρατηγὸς ἠναγκάσθη νὰ τετραποδίση, ὅπως συναγάγῃ τὰ διασκορπισθέντα ὑπὸ τὸ ἀνακλίντρον φύλλα. Ἐληστεύθη ὡς ἐντὸς δάσους, προσέθηκεν ἠρέμως ἡ πριγκίπισσα ἐνθ' ὃ Κλίν ἐκυπτεν ἀκόμη, καὶ εἰς πλέον ἐθύμωσα.

— Διὰ ποῖον λόγον; ἠρώτησ' ὁ ἀστυνόμος, τακτοποιῶν τὰ συναχθέντα τέλος φύλλα.

— Μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀνθρώπων τούτων!

— Τῶν ἀξιωματικῶν; ἐτόλμησεν νὰ

εἶπῃ ὁ Κλίν τοποθετῶν τὰ παλαιώχαρατά του.

Ἡ πριγκίπισσα τὸν ἠτένισε μετὰ τσαούτης περιφρονήσεως, ὡστε ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν, φίλτατε, εἶπεν, εἶνε κακὰ παιδία;

— Συγγνώμην, πριγκίπισσα δὲν ἐνοῶ.

— Ἀ! δὲν ἐννοεῖτε; Λοιπὸν θὰ σᾶς δώσω νὰ ἐννοήσητε.

Ἰδοὺ τρεῖς νέοι, τὸ ἀνθος τῆς ἀριστοκρατίας μας...

— Δὲν ἀπεδείχθη τοῦτο, εἶπεν ὁ Κλίν.

— Συγγνώμην στρατηγέ, εἶνε ἀποδεχθέντων, πρέπει νὰ εἶνε πρῶτοι ἐκ τῶν πρῶτων, ὅπως ἀποτολήσωσι παρακλησίαν τρέλλαν. Οὐδέποτε ἀπλοῦς ἀξιωματικῶς τοῦ στρατοῦ ἤθελε συλλαβῆ τοιαύτην ἰδέαν.

— Εἶνε ὀρθόν; ἀπήντησεν ὁ διευθυντῆς, ἄλλως τὸ τάγμα εἶνε καλλίστα κατηρητισμένον.

Ἰδοὺ λοιπὸν νέοι ἀνήκοντες εἰς τὰς πρῶτας οἰκογενείας, ἐγκαλούμενοι ἀνώπιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ ὑπὸ τίνος, παρακαλῶ; ὑπὸ μηδαιμιῶν ἀνθρώπων; ὑπὸ τολμηρῶς τινός; κακοήθους, τυχοδιωκτικῶς ἀκαίδουσι...

— Αἱ πληροφορίαι, ἃς ἔλαβον μετὰ πολλῆς ἀρκυθείας περὶ τῆς οἰκογενείας ταύτης, εἶνε πῆσαι κάλλιστα, παρετήρησεν ὁ στρατηγὸς.

— Ἀδιαφοροῦν τοῦτο! Τί θ' ἀπογινώσκω; καὶ καταδικάζωσιν οἱ ἀνθρωπιστικοὶ οὗτοι; Βεβαίως ἐὰν ἡ κατάστασις αὐτῆ ἐξακολούθησῃ, θὰ ὑποχρεωθῶμεν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ δίδωμεν λόγον καὶ εἰς τοὺς ὀφειλάτας μας ἀκόμη!

— Δὲν εἰμεθα ἀκόμη εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, εἶπεν ὁ στρατηγὸς μειδιῶν. Τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐξέστηλον ἡ πριγκίπισσα, τὸν διεσκέδαζεν ὡς παράστασις καλῶς ἐκτελουμένη.

— Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω, στρατηγέ, ὅτι εἶνε ἀνήθικον, καὶ ἀνήθικον νὰ τιμωρήσῃτε νέους καλῶν οἰκογενειῶν! Τὸ παράδειγμα δὲν πρέπει νὰ δοθῇ ἐκ τῆς τάξεως ταύτης πρὸς ζημίαν τοῦ σεβάσμου, ὅστις ὀφείλεται εἰς πᾶν τὸ ἀξιοσεβαστόν.

— Ὁ Κλίν παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὴν Ἀδίαν, ἥτις, ἐννοήσασα τοῦτο, μετέβαλε τόνον.

— Εἶνε ἐντελῶς γελοῖα, ἄλλως τε, ἡ καταδίδωσι τῶν τριῶν τούτων κούφων, οἵτινες ἐξηκοντίστησαν χωρὶς ν' ἀφήσωσιν ἴχνην... κατέλιπον ἴχνην;

— Εἶνε εἰς ἀνακλήτησιν τῶν ἀπήντησεν ἐπιφυλακτικῶς ὁ στρατηγός; οὔτινος εἶχε κινήσῃ ἢ προσοχῇ.

Ἡ Ἀδίνα ἀκούσασα τοῦτο καὶ βλέπουσα ἐαυτὴν ἐκτεθειμένην, ἤλλαξε τακτικῶν.

— Δὲν θέλω νὰ τοὺς καταδιώξωσιν; εἶπεν ἠρέμως καὶ χαμηλοφώνως.

— Ὁ λόγος;

— Τὸν εἶπον ἦδη. Πᾶσα ἡ ἀριστοκρατία θὰ συνενωθῇ καθ' ὅμων ἐὰν ἐπιμένετε ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Εἶμαι ἀρκού-

τὼς φίλη σας ἀφοῦ ἐρχομαι νὰ σᾶς προσδοποιήσω. Ἐὰν τοὺς τιμωρήσητε, ὑδάμου θὰ σᾶς δεχθῶσι πλέον.

— Οὐδαμοῦ; ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς παρατηρῶν τὴν πριγκίπισσαν ἀτανῶς.

— Οὐδαμοῦ, ἐπανάλαβε σταθερῶς ἡ Ἀδίνα. Τὸ εἶπομεν! οἱ ἐνοχοὶ εἶνε καλῆς τάξεως—ἔχουσι λαμπρὰς συγγενείας, ὑψηλὰς σχέσεις, καὶ ἐτόνισε τὰς λέξεις ταύτας,—θὰ τοὺς προστατεύσωμεν εἶνε ζήτημα τιμῆς.

— Καὶ ἡ κόρη; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνόμος, δὲν εἶνε ἐπίσης ζήτημα τιμῆς;

Ἡ πριγκίπισσα ἤγειρε τοὺς ὤμους.

— Καὶ μὴ ἐννοοῦν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τὴν λέξιν τιμῆν. Εἶνε βεβαίως ζήτημα χρημάτων! Μίαν προῖκα, μίαν καλὴν προῖκα...

— Τίς θὰ τὴν δώσῃ; ἠρώτησεν ὁ Κλίν πάντοτε μετ' ἐπιφυλακτικῶς.

— Διὰ κοινῶν ἐράνου, εἶπε γελῶσα ἡ Ἀδίνα. Πάντες θὰ προσφέρωμεν, ὅμοιως πρῶτος; λοιπὸν, στρατηγέ, δότε ἐκατόν ρούβλια διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Πετροῦπόλεως.

— Δίδω, ὅ,τι θέλετε, μόνον διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός, ἀλλὰ δὲν νὰ μὲν μεταξὺ μας τοῦτο ἐννοεῖτε...

— Τότε μοὶ εἶνε περιττὰ αἱ προσφοραὶ σας, εἶπεν ἡ ἐπισκεπτρία μετὰ πείσματος καμικωτάτου τὸ ὄρατον θὰ ἦτο νὰ ἴδωμεν τὸ ὄνομά σας κατατεταγμένον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συνδρομητῶν. Ἀρνεῖσθε; Κρίμα! Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι μεγαλόψυχος, δὲν μνησικακῶ ἐναντίον σας! Ἀπεφασίσθη. Μίαν καλὴν προῖκα! Ἐ;

— Ὁ Κλίν ἐβράδυνε ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ πριγκίπισσα εἶχεν ὑποδείξῃ λόγους, οὓς πᾶν μέλος τῆς ἀριστοκρατίας ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἡ ἰσότης ἦτο ἀκόμη ὄραία οὐτοπία. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἵνα εἰμεθα ἀρκυθείς, τὸ καθήκον του τὸν διέτασσε νὰ τοὺς καταδιώξῃ...

— Ἐχετε ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως; εἶπεν ἡ Ἀδίνα θέτουσα τὴν θαυμασίαν χειρὰ της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ στρατηγῶ; Ἀναλαμβάνω νὰ τοὺς διασκεδάσω. Ἐλθετε ἀπόψε νὰ γευματίσωμεν ὅμοι, ὁ σύζυγός μου εἶνε τῆς ὑπερείας μετὰ τὸ γεῦμα δὲ συνδιαλεγόμεθα ἐν πλήρει ἀνέσει.

Ἐλαβε τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸ ἐκ αἰσούρας περιλάμβανον, ἃτινα εἶχε ρίψῃ ἐπὶ ἀνακλίντρον τινός, ἐστερέωσε τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της καὶ ταχέως συνήγαγε μετὰ χάριτος τὰς πτυχὰς τῆς ἐκ βελουδοῦ ἀεσθῆτός της.

— Ἡ προίξ θὰ εἶνε ἐτοίμη, εἶπε διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν, εὐρετε κατάλληλόν τι πρόσωπον, ὅπως μεσολαβήσῃ, καμμίαν γυναῖκα... Εἰς τὸ ἐσπέρας στρατηγέ, θὰ ἔλθητε;

— Ὅθ' ἐλθῶ ἴσως κατὰ τὸ γεῦμα, ἀλλὰ θὰ διέλθω τὴν ἐσπέραν μετ' ὅμων, ἀπήντησε μακιαβελικῶς ὁ στρατηγός, ἀπῆντησε καμμίαν γυναῖκα... Εἰς τὸ ἐσπέρας στρατηγέ, θὰ ἔλθητε;

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της ἐπανήλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ σκεπτικῶς.

— Εἶνε πονηρὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν τὴ θανὼς θέλει νὰ σώσῃ τὸν ἐραστήν της. Κατὰ βάθος ἔχει δίκαιον, θὰ ἦτο ἐλαστικὸν παραδείγμα διὰ τὴν κατωτέραν τάξιν. Ἐπειτα εἶνε τόσον εὐμορφος, πολὺ εὐμορφος... Καὶ ἡ εὐγένεια, ὡς τάξις, εἶνε ἀξιοσεβαστός, δὲν συμφέρει νὰ τὴν ἐξασθενίσωμεν... Νομίζω, ὅτι ἔχει δίκαιον.

— Ὁ ἀστυνόμος εἰσῆλθεν ἐν τῷ γραφείῳ καὶ διέταξε νὰ παύσωσιν προσωρινῶς πᾶσαν ἀνάκρισιν.

Γ

— Ὅτε περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας ὁ στρατηγὸς εἰσῆρχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς πριγκίπισσας, ἐξεπλάγη μεγάλως—δυσχερῆσθη μάστιχα—ἀκούων τὸν θελητικὸν ψιθυρὸν διαφόρων γυναικειῶν φωνῶν. Εἰς τὸν κρότον τῶν περιεστῆσαν, τὸν προαγγείλαντα τὴν ἐμφάνισιν τῆς στρατιωτικῆς ταύτης ἐπιστημότητος, αἱ φλυαρίαι ἐκόπασαν, μόλις δὲ εἰσῆλθεν ὁ Κλίν καὶ εὐρέθη περικυκλωμένος ὑπὸ ἐμίλου κυριῶν, ὧν ἡ μὴ τὸ ὄραιοτέρα καὶ εὐγενεστέρα τῆς ἄλλης.

— Ἀ! ἐξαισίον, ἀριστόν! Ἰπτότης ἀτρέμητος καὶ ἀμειπτος!

— Αἱ ἀναφωνήσεις αὐταὶ καὶ ἄλλαι πολυκαὶ κατετάραξαν ἐπὶ ἄλλον τὸν στρατηγόν, ὅστις οὐδαμῶς ἤλικε νὰ εὐρῇ τὴν πριγκίπισσαν ἐν τόσῳ εὐρεὶ κύκλῳ.

Ἡ Ἀδίνα προχώρησε πρὸς τὸν ἐπισκέπτην, ἀνύψωσε τὴν ὄραϊαν χειρὰ της—γυμνὴν ἦδη—μέχρι τῆς ρινός του, ὅπως τὴν ἀσπασθῇ, καὶ τὸν προσκαλέσεν νὰ καθῆσθαι πλησίον της ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἀνακλίντρον.

— Ἦλθατε καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μοι στρατηγέ, εἶπεν αὐτῷ.

— Ὁ ἀγαπητὸς στρατηγὸς ἀπήντησε πρὸς αὐτὴν βλέμμα, ἐν ᾧ συνανερίγνε μομφὴν μετὰ θαυμασμοῦ ἡ πριγκίπισσα ἦτο ἐξαισίως ὄραία καὶ τὸ ἦνοι καλῶς.

— Ἰδοὺ δλόκληρον τάγμα εὐγενῶν κυριῶν, αἵτινες ἦλθον νὰ συνδράμωσι τὴν ἀτυχῆ ἀδικηθείσαν.

— Συγγνώμην, πριγκίπισσα εἶπεν ὁ στρατηγὸς ἀνορθούμενος, δὲν ἐννοῶ περὶ τίνος πρόκειται μετὰ προσκαλέσατε εἰς τὸ τέτον...

— Ὁρθότατον τοῦτο ἀπήντησεν ἡ Ἀδίνα κρούουσα τὸν κώδωνα. Εὐάρεστος δὲ συγκίνησις κατέλαβε τὰς κυρίας. Ὁ στρατηγὸς ἦτο ἐπιφυλακτικῶς; θὰ πολεμήσωσι! Τί εὐτυχία!

Ἐφερον τὸ τέτον ἐπὶ μεγάλου δίσκου. Ἡ Ἀδίνα ἔριψεν ἡ ἰδίᾳ διὰ τῶν θαυμασιῶν δακτύλων της τὴν ζαχαρὴν ἐν τῷ τειῷ τοῦ στρατηγῶ, λέγουσα ἀφελῶς: Δὲν γνωρίζω νὰ μεταχειρίζωμαι λαδίδια!

Δις ἢ τρις ἐπανειλημμένως ἡ Ἀδίνα ἐπλησίασε μέχρι τοῦ προσώπου τοῦ Κλίν τὸν μαμαρίνον βραχιόνα τῆς, τὸν μόλις κακυπτόμενον ἐκ διαφανεστάτων παλαιῶν τριχάπτων, προσφέρουσα αὐτῷ ὅτε μὲν γάλα, ὅτε δὲ δίτυμα, ἄλλοτε πάλιν τίποτε, καὶ ἀφοῦ συνάδουσαν τὸ τέτον μετὰ διαφορά μικρὰ κοινωνικὰ σχόλια, ἐν ἐκλε-

κτῆ γλώσση εξελισσόμενα και πεποικιλμένα δια λεπτῶν χαριεντισμῶν, ἢ πριγκίπισσα περιεστάλη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀνακλίντρου και συνήγαγε τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος κτλ, ἀφίνουσα πλησίον τοῦ στρατηγού, σχεδὸν εἰς τὴν χεῖρά του, τὸ ἐξυτάτα εὐωδιάζον λεπτόν λινὸν μανδήλιόν της.

Ὁ ὑπὸ κρηπίδας, ὅστις εἶχε φέρῃ τὸν δίσκον ἐξήλθεν, εὐάρεστος δὲ ἀτμόσφαιρα εἰρήνης και ἁρμονίας ἐβασίλευεν ἐν τῇ φιλικωτάτῃ και ἐκλεκτῇ ταύτῃ ὁμηγύρει κόσμου.

— Ἦδη, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα ὁμιλήσωμεν γαλλιστί. Ἐὐλόγημα παραδόξον ἔφθασε μέχρις ἡμῶν ἀγαπητὴ στρατηγέ, πρῶτος πάντων βεβαίως θὰ ἐπληροφορήθητε περὶ αὐτοῦ, ἄλλως πρὸς τί νὰ εὐρίσκεσθε εἰς τὴν πηγὴν τῶν εἰδήσεων... Ἐκεῖνη ἡ ἀτυχὴς κόρη ἤξερете; ...

Ὁ στρατηγός, ὅστις ἐκάθητο ἐν τῇ ἐτέρᾳ τοῦ ἀνακλίντρου γωνίᾳ, μετεκίνησεν οὕτω τὰς κνήμας του, ὥστε ἡ μεταξὺ αὐτοῦ και τῆς πριγκίπισσας ἀπόστασις ἐφάνη τριπλασιασθεῖσα.

— Ἐκεῖνη ἡ πτωχὴ κόρη, ἡ δεσποινὶς Πορῶφ... Πορῶφ, ἂν δὲν ἀπατώμαι; ...

— Ὁ στρατηγός ὑπεκλίνατο ἐν σιγῇ. — Ἡ δεσποινὶς Πορῶφ, θύμα ἀθῶων φρικώδους ἐπιβουλήs—ὁ στρατηγός ἐμεινεν ἀτάραχος—θὰ δυσκόλευθῃ πολὺ νομίζω, νὰ ὑπανδρευθῇ...

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην προσβολήν, ὁ Κλίν ἀνεσκήρτησε, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν πριγκίπισσαν βλέμμα θαυμασμοῦ δια τὴν δεξιότητά της.

— Ἦμαῖς, αἱ γυναῖκες τοῦ καλοῦ κόσμου, ἐξηκολούθησαν ἡ Ἀδὶνα θέτουσα τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς καρδίας της, κατηγορούμεθα πολλάκις, ὅτι δὲν αἰσθανόμεθα συμπάθειαν πρὸς τὰ ἀτυχήματα τῶν ἐκτὸς τοῦ κύκλου ἡμῶν λέγουσιν, ὅτι μόνον νὰ διασκεδάσωμεν εἴμεθα ἰκαναί... Ἀπερασίσαμεν αὐταὶ αἱ κυραὶ και καλαὶ φίλαι και ἐγὼ νὰ συνενωθῶμεν, ἵνα προσφέρωμεν τῇ ἀτυχεῖ νεάνιδι μικρὸν ποσόν, ὅπερ νὰ ἐπανορθῶσῃ ἐν μέρει τὰ δεινά...

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην τολμηρὰ και κακόβουλος κυρία, καταληφθεῖσα πιδανῶs ὑπὸ ἰσχυροτάτου βηνχός, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δια τοῦ μανδύλιου της μετα μικροῦ πονηροῦ θορύβου, παρομοιάζοντος πολὺ πρὸς καγγασμόν ἢ πριγκίπισσα ἐξηκολούθησε παρατηρούσα τὸν ὑπὸ ψαλλίον κεκαλυμμένον βραχίονά της.

— Τὰ προζενθέντα ὑπὸ ἀξιοζήτων τρελλῶν νέων, οἵτινες, ἐλπίζω, θὰ τιμωρηθῶσιν αὐστηρότατα.

Μικρὰ σιγὴ διεδέχθη τὴν ἐπιδειξιώτατα προμελετηθεῖσαν ταύτην φράσιν. Πάντες εἶχον χαμηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, πλὴν τοῦ στρατηγού, ὅστις ἤδυνετο παρατηρῶν ἐλευθέρως τοὺς ὀραίους ἀλασαστρίνους λαίμους, τὰ ἀπαλά ὄματα και τὰ χερσίστατα πρόσωπα, ἐπὶ τῶν ὀπίων ἐξυψηφίζετο ἡ σεμνότης.

— Λοιπόν, εἶπεν αὐτός, πρόκειται περὶ αὐθαρημῆτος ἐράνου, περὶ πράξεως χριστι-

ανικῆs ἐκ μέρους τῶν γενναίων ψυχῶν σὰς ὑπὲρ τοῦ ἀτυχούς τούτου θύματος; — Καὶ τί ἄλλο ἠθέλατε νὰ εἶνε; εἶπεν ἡ πονηρὰ Ἀδὶνα μετὰ μειδιάματος.

— Ἀγαπηταὶ μοι κυραὶ, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός, ἡ ἀγγελικὴ ὑμῶν ἀγαθότης δὲν ἐπιδέχεται ἄρνησιν. Ἡ δεσποινὶς Πορῶφ κατοικεῖ ἐν τῇ ὁδῷ... ἀριθ... μεταβιβάσατε αὐτῇ τὴν γενναίαν δωρεάν σας, ἢ ὑπηρεσία μου οὐδὲν ἄλλο δύναται ἢ νὰ σὰς δώσῃ τὴν διευθύνσιν της.

— Ὡ! στρατηγέ, τοιούτον διάβημα! εἶπεν ἡ Ἀδὶνα, θὰ νομίσῃ ὅτι ζητοῦμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν αἰωπὴν της.

Ὁ στρατηγός τὴν φράσιν ταύτην παρετήρησεν ἀκαρδαμικτῇ τὴν πριγκίπισσαν οὐδέποτε δεκαπενταετῆς παρθένος ἐξέφρασε δια τῶν βλεμμάτων της πλειοτέραν ἀθωότητα και εὐκρίνισιν.

— Ἐξηγηθῆτε, εἶπεν ἐκεῖνος, διότι ἀληθῶs δὲν ἐνοῶ...

Πάσαι αἱ κυραὶ ἤρχισαν νὰ ὁμιλήσωσι συγχρόνως, ἢ ψυχρότης εἶχε διαλυθῇ, ὁ κύκλος διεσπάσθη. Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ εἶχον συμφωνήσῃ: Ὁ στρατηγός ἀπεσύρθη κροτῶν μετ' ἐπαύσεως τοὺς πτεριστῆρας του και ἡ Ἀδὶνα τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς παρακειμένηs αἰθούσης.

— Μοῦ ἐκλέπατε τὴν ἐσπέραν μου, τῇ εἶπε λαμβάνων τὴν χεῖρά της.

— Δια μίαν ἀγαθὴν πράξιν! ἀπήντησεν ἡ Ἀδὶνα μετὰ τόσης ὑποκριτικῆs εὐλαβείας, ὥστε ἀμφοτέροι ἐκχώμασαν, θὰ ἀναπληρωθῇ, προσέθηκε μετὰ μαγευτικοῦ μειδιάματος. Καὶ πιστεύσατέ το, στρατηγέ, οὐδεὶς θὰ τὸ γνωρίσῃ. Ἴδου τὸ ποσόν, εἶπεν, ἐκβάλλουσα ἐκ τοῦ θυμοῦ και μυρωμένου ἐπιθωρακίου της μικρὸν χρηματοφυλάκιόν.

Ὁ στρατηγός ἠσπάσθη τὸ χαρτοφυλάκιον ὡs ἀγιον λείψανον, ἡ Ἀδὶνα τὸν ἠπέλιπε φιλαρέσκως δια τῆς χειρὸs και ἀμφοτέροι ἀπεχωρίσθησαν, ἀμοιβαίως ἐνθουσιασμένοι.

[Ἔπεται].

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΓΟΝΟΣ ΤΩΝ ΔΟΥΚΩΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ὑπὸ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΚΟΥΡΤΙΟΥ

Μετ' αὐξόντος ἠδιαφέροντος πατοῦμεν τὸ ἔδαφος τῆs σημερινῆs Νάξου. Ἐλαφρὸν σκάφος μάς φέρει ἐντὸς τοῦ λιμένος τῆs πόλεως, ὅν μνησιδῶs ἐγκλείει ἡ καλαὶα προκυμαία πρὸς ἀνατολὰs δὲ τὸν προστατεύει μικρὰ τις βραχὴ νῆσος, ἐφ' ἧs μακροθῶν ἀποστίλ-

* Ἀπόσπασμα ἐκ τῆs περὶ Νάξου ἐν τῷ ἐν Βερολίνω Ἐπιστημονικῷ Συλλόγῳ τῷ 1846 γενομένηs ὁμιλίης, περὶ ἧs ὡς και περὶ τοῦ ἀνασκαστικοῦ ἐπιλόγου τοῦ μεταφραστοῦ αὐτῆs διέλογον διαλόγη βραδύτερον.

βει ἡ μεγάλη πύλη τοῦ ναοῦ τοῦ Βαχίου πρὸς τὸν ἀπὸ θαλάσσης ἐρχόμενον.

Ἀναβαίνοντες τὰς στενάs και σκοτεινάs ὁδοὺs τῆs Ἑλληνικῆs πόλεως, ἀφικνούμεθα εἰς τὴν καταπεσοῦσαν πύλην τοῦ παλαιοῦ κάστρου, ὅπερ ἐγκλείει περίπου τριακοσίας οἰκίας. Ἐνταῦθα ἀλλοιοῦται ἡ ὄψις τῆs πόλεως. Αἱ οἰκίαι εἶνε μεγάλαι και εὐπρεπῶs ἐκτισμέναι πλὴν ἐν καταρτηπωμένῃ καταστάσει. Ἐπὶ τῶν θυρῶν ἐκφάνονται μεγάλαι ἀσπίδες οἰκοσῆμων, ἐπὶ δὲ τῶν εὐρυχωρῶν δαπέδων και ἐν τοῖs δωματίοιs παλααιοπραγικὰ ἐπιπλα ἐκ φαλοῦ ξύλου γηγλυμμένα. Οἰκόσημα, ἔπλα μεσαιωνικὰ, και ἀμυδραὶ καταστάσαι εἰκόνας προγόνων κοσμοῦσι τοὺs δόλους. Ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ λόφου, ἐφ' οὗ κείται τὸ παλαιὸν ἀνάκτορον, παρὰ τὴν ρωμαιοκαθολικὴν καθεδρικὴν ἐκκλησίαν, ἧτις μετὰ τὴν ἐκπόρθησιν τῆs Ρόδου ἐγένετο μητροπολιτικὴ, κείται δύο εὐπρεπῆ μοναστήρια τὸ μὲν τῶν Καπουτίνων τὸ δὲ τῶν Λαζαριστῶν, ἀτινα διεδέχθησαν ἐπὶ τῆs νήσου πάντα τὰ δικαιώματα και τὰς ἰδιοκτησίας τῶν Ἱησοῦτων (1783). Αἱ ἰεραποστολαὶ αὐταὶ ἀπολαύουσι τῆs προστασίας τοῦ στέμματος τῆs Γαλλίας, πρὸς τιμὴν τῆs ὀπίας οἱ καλόγηροι, χωρὶς ποσῶs νὰ σκοτίζωνται δια τὰς Ἰουλιανὰs ἡμέρας, τηροῦσιν ἀνηρημένον ἐπὶ τῶν θυρῶν τὸν κόσμημα τῶν κρίνων. Πρὸς τὸν Φράγκον ξένον ἀνοίγουσιν εὐχαρίστως τὰς φιλοξενίας αὐτῶν αἰθούσας. Εὐτυχῆs, ὅστις λαμβάνει ἐκεῖ ἀναψυχὴν κατόπιν τοῦ ἡλιακοῦ τῆs Ἀττικῆs καύματος, μετ' ἐνὸs φίλου παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ, μακρὰν τῆs θαυρωδῶδους ἀγορῆs τοῦ κόσμου! Ὁπόταν τὸ λυκόφως μαρμαίρῃ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν Κυκλάδων, ἡ πρώτη αὐρὰ προσελκύει αὐτὸν πρὸς τὸ θαλάσσιον λουτρόν παρὰ τοὺs πόδας τῶν βράχων, ὁ δ' ἀνατέλλων ἥλιος τὸν ἐπαυκαφέρει εἰς τὰς σκιάδειs στοὰs τοῦ μοναστηρίου, ἀπου ἐν μακαρίᾳ σχολῇ ἀναγινώσκει τοὺs ποιητάs, οἵτινες ἐψάλλον ἐν ταῖs ἀκατασταταῖs αἱ δὲ σκέψεις αὐτοῦ αὐνεα αὐταμάτως παρακολουθοῦσαι μετ' ἠδιαφέροντος τὰs πλήρειs μεταβολῶν τύχας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τούτου. Οἱ εὐγενέστεραι τῆs μεσημβρίας καρποὶ και τὸ νέκταρ, ὅπερ ὁ Διόνυσος ὡs ἐνθῦμον ἀφένετο εἰς τὴν νῆσον, κοσμοῦσι τὴν τράπεζάν του ὁπόταν δὲ ὁ ἥλιος ἀποκλίνη πρὸς τὴν δύσιν κατὰ τοὺs μαρμαρίνους τῆs Πάρου βράχους, περιπλανῆται διερχόμενος ὕψικερνα φαινίμων ἄσκη τῆ πυκνοσύτης πορτοκαλεῶνας ἢ ἀνεμοέσσης ἀερολοφίας, ἀφ' ὧν θεάται πρὸξ τὰs ἀναριθμητούs τῶν νήσων ἀκρωρείας, ἀκαστραπούσας ἐν τῇ ἀπέλευθ αἴγλη του ἐρυθροῦ ἐσπερινοῦ φωτός, και ἀκροατὰ του Ave Maria, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀνακτορικοῦ ὕψωματος μελῶδεται ὑπὸ τῶν κωδῶνων τῆs ἀπορραπισθείσης μητροπολιτικῆs ἐκκλησίας. Ἀλλὰ ποῦ ἀρὰ γε νὰ εὐρισκῶνται οἱ κύριοι τοῦ ἀνακτοροῦ;—Δὲν ὑπάρχει πλέον οὐδὲν ἴγνος ὕμῶν, ὡ ἀγέρωχοι ἡγεμόνες τοῦ ἀρχιεπισκόπου;

Ἐκ τῆs καταρτηπωμένῆs δουκιτικῆs ἐκκλησίας πρὸ ὀλίγου μόλις καιροῦ μετηνήχθη εἰς τὴν μητροπολιτικὴν ἐκκλησίαν παρασφραγμένη ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐπιτύμβιος στήλη, ἐφ' ἧs διακρίνεται εἰσέτι ἡ οὐρανίου κύανου χρώματος ταινία, ἐν ἀργυρῷ πέλιδῳ και τὸ ὄνομα Μάρκου Σανουδοῦ τοῦ τρίτου δουκός. Ἐκ τοῦ ἀνακτοροῦ μετ' ὑψηλῶν ἐπάλλξεων και γεισωμάτων ἀνερχονται εἰς ὕψος ἐπὶ τοῦ λόφου τὰ εἰρεπια κραταιοῦ πύργου, ἀφ' οὗ ποτε τὸ βλέμμα τοῦ ἡγεμόνος ἐδέσποζε νήσων και θαλάσσης. Πλησίον αὐτοῦ κάλλιον διατηρούμενον ἴσταται εὐμέγεθες κτίριον, ἐπὶ τῆs εἰσόδου τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὁ λέων τοῦ Ἀγ. Μάρκου παρ' αὐτῷ δὲ τὰ διπλά ξίφη τῶν Κριστῶν. Τίς κατοικεῖ ἐνταῦθα; ἡρώτησα δεκατετραετῆ παιδα, ὅστις αἰῶνα ὄνειροπολῶν ἐπηρείδεται ἐπὶ τῆs θύρας. Καστανοὶ βέστρουχοι ἐκυματίζον ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ὁ δ' εὐγενῆs τύπος τοῦ προσώπου του ἦτο ἐν δυσαρμονίᾳ πρὸς τὰ πενιχρὰ αὐτοῦ ἐνδύματα. Ὁ πατήρ μου Κορονέλλος ἀπαντῶσ ὅτις, και μοὶ νεῖδι νὰ πλησιάσω. Ἐμβαίνω εἰς μεγάλην ἀβύσσον, ἧs ἡ ἐκ μακρῶν κυπαρισσῶν δοκῶν ὀροφὴ εἰδείκνυεν ἐν τῷ σανιδώματι ἴχνη ἐπιχώσεως παλαιῶν οἰκοσῆμων. Ἦτο ἡ καγκελαρία τῶν δουκῶν πλὴν ἐκπεπρωτα, ἀπεισιῶs κενὴ και ἐρημος. Ἄνηρ σκυθρωπὸs ἐκάθητο ἐφ' ὑψηλοῦ ἀνακλίντρου, γυνὴ δὲ ὑπερβάσα ἦδη τὰ ἔτη τῆs νεότητος ἐμελλε νὰ περιβληθῇ τὸν πέπλον, ὅπως ἀπέβη εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἡ ἀξιοπρέπεια τῆs φυσιογνωμίας της και ἡ συμπεριφορά της ἠνάγκασε ἐνὶ νά ἡλθῃ τὴν πενιχρότητα, ἧτις τὴν περιεκύκλω. Παλαιὰ τις σκευοθήκη ἀνοίγεται, και ἐξαπλῶνται ἐνώπιόν μου οἱ τελευταῖοι τῆs οἰκογενείας θησαυροί. Εἶνε οἱ χάρται τῶν Κορονέλλων, οἵτινες διέκησαν τὰς νήσους μετὰ τοὺs δούκας, ἔγραφα τοῦ δουκός Ἰωσήφ Νάση και φερμαῖνα τῆs Πύλης. Ἐπειτα ἐκτυλίσσειται τὸ γενεαλογικὸν τῆs συζύγου δένδρον. Ἦτο ἡ ἀπογραφή τῆs γενεῆs τῶν Κριστῶν.

Κατὰ τὴν ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα ἀνευρίσκει τὸ γένος ἐν τῷ βασιλείῳ τῆs Νεαπόλεως, και ἀκόλουθεῖ αὐτὸ δια τῆs βορείου Ἰταλίας εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ὅπου ἀποκτῶ τὸ δουκικὸν στέμμα. Μεταξὺ τῶν συγγενῶν ἐκφαίνονται οἱ Μαρταξοὶ, οἱ Βενεράοι, οἱ Κορνάροι, οἱ Δάνδολοι, πάντες οὗτοι ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τῆs Βενετίας οἰκῶν, οἱ Λουσιγῶνοι βασιλεῖs τῆs Κύπρου, ὁ βασιλεὺs τῆs Περσίας, οἱ αὐτοκρατορικοὶ Κομνηνοὶ, οἱ αὐτοκρατορεῖs τῆs Τραπεζούντης. Ἡ δὲ τελευταία θυγάτηρ τοῦ ὕψηλοῦ τούτου γένους βίωσ' ὡs σύζυγος τοῦ Κορονέλλου, μεταξὺ τῶν καταρτηπωμένων τειχῶν τοῦ δουκικοῦ κτιρίου. Ὁ δὲ βλαστὸs τῶν ἡγεμόνων γενῶν, ὁ κληρονόμος τῆs εὐκλείας και τῶν δικαιωμάτων ἑκατέρου γένους, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆs γενεῆs τῶν δουκῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, οὗτος ἦτο ὁ παῖς μετὰ τοὺs καστάνους βοστράχους, ὅστις ὑπὸ τοῦ νέου Ἑλληνι-

κόσμου σκοπιτικῶs ἀπαθούμενος, ἀτερπῆ και ἄχαριν διάγει νεότητά ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἔδαφους και τοῦ χῶματος τοῦ δουκάτου του, και δὲν προσβλέπει ἢ πρὸς μέλλον ἑπαίτου. Ἐπιφανῆs τις Ἀγγλος ἠέλησε νὰ λάβῃ τὸν παιδα μετ' ἐαυτοῦ εἰς Λονδίνον, ὅπως φροντίσει νὰ τῷ δοθῇ ἐκεῖ ἐμπροέπουσα τίς παιδείους, ἀλλ' οἱ Κληρικοὶ, οἵτινες δὲν ἠθέλων δὰ νὰ παραμελήσωσι και τῆs ψυχικῆs αὐτοῦ σωτηρίας, μετ' ἀρετῆs ἐπιτυχίας ἐγκαίρως κατάρθωσαν νὰ τὸν ἀποσπάσωσι τῶν ἡγεῶν τοῦ ἀρετικῶῦ πρὸς ἀποζημίωσιν δ' ἐπέτρεψαν αὐτῷ ἀνὰ πᾶσαν πρῶταν νὰ κρούη τὸν κωδῶνα παρὰ τὴν θύραν τοῦ μοναστηρίου τῶν Λαζαριστῶν, ὅπως λαμβάνῃ ἓνα ἄρτον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΑΜΑΔΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ἡμεῖρα τῶν γάμων τοῦ Διαδόχου ὠρίστη ἐπισημῶs ἡ θη προσέχουσ' Ὀκτωβρίου.—Ἐδέθησαν αἱ ἀναγκαῖαι πιστώσεις πρὸς ἐξωραϊσμόν τῆs πρωτευσῆs δια τοὺs προσεχέs γάμους τοῦ διαδόχου.—Πελοποννήσια περὶ τῶν ὀκτακοσίων ἐνεργούσι παρὰ τῷ ἐνταῦθα πρεσβυτεῖ τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἵνα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆs ἀμερικανικῆs Κυβερνήσεως μεταναστεύσωσιν εἰς Ἀμερικὴν.—Ἀπέβη εἰς Παρίσιος ὁ ἀρχηγός τῆs ἀντικολιτασεως κ. Θ. Π. Δηλιγιάννης, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆs Παρισιοῦ Ἐβδόμης.—Κοσμητώρ τῆs Νομιστικῆs Σχολῆs τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου ἐξελέγη ὁ καθηγητῆs τῶ Ρωμ. Δικαίου κ. Α. Κρασοῦ, τῆs δὲ Φιλοσοφικῆs Σχολῆs κοσμητορεs ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Τιμ. Ἀργυρόπουλος, καθηγητῆs τῆs φυσικῆs, και I. Ν. Χατζηδόκη, καθηγητῆs τῶν μαθηματικῶν, και τῆs Ἱατρικῆs ὁ κ. Δουκῆs Παπαδόπουλος, καθηγητῆs τῆs ἀνατομίας.—Παρεχώρηθη ἡ κατασκευὴ τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶs - Λαρσῆs - Συρῶν εἰς τὸν Ἀγγλον μηχανικὸν και ἐργολάβον κ. Γκότφρεῦ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Μετὰ τοὺs γάμους τῆs βασιλείδας, Ἀλεξάνδρας, οἱ μὲν νέονμοι ἀπῆλθον εἰς Μόσχον, ἡ βασίλισσα μετὰ τῶν βασιλοπαίδων διέμεινεν ἐν τῷ ἀνακτορῷ Παυλόφσκ, και ὁ βασιλεὺs μετὰ τοῦ διαδόχου ἀπῆλθον εἰς Βερολίνον και Ὁρβύργον, ὅθεν ὁ βασιλεὺs μεταβήσεται εἰς τὰ λουτρά του Αἰξ' και εἰς Παρίσιος.—Εἰς ἀπάντησιν ἐπερωτήσεως ἐν τῇ βουλῇ τῶν Ἀρβῶν ὁ μαρξῆος Σαλισοβὴρ διέψευσε τὴν διαδοθείσαν φήμη, ὅτι ἡ Ἀγγλία σκοπεῖ τὴν προσάρτησιν τῆs Κρήτης.—Ὁ αὐτοκράτωρ τῆs Αὐστρίας δεγόμενος τὰs ἐπιτροπίας εἶπεν, ὅτι αἱ συμμάχοι δυνάμεις προσπαθοῦσι νὰ δώσωσιν εἰρηνικὴν τροπὴν εἰς τὴν ἐνεστώσαν κατάστασιν, ἧτις ἐξακολουθεῖ ὅσα ἤνιστα καθοσυχαστικῇ.—Ἀναβίβεται, ὅτι ὁ βασιλεὺs τῆs Ρωμοῦσας Κάρολος προτίθεται νὰ παραιτηθῇ ὑπὲρ τοῦ πρίγκιπος Φερδινάνδου.—Ἡ ἐν Κρήτῃ κατάστασις ἐξακολουθεῖ ὅσα ἀκροσφάληs.—Τὰράχαι ἐξεργάγησαν εἰς Δαντζίκ και Νόβι Παζέρ, ἐν Βοσνίᾳ, ὁ νομάρχης ἐσεδιώχθη, αἱ δὲ εἰρηνικαὶ ἀρχαὶ ἀπέστειλαν στρατὸν κατὰ τὸν ἐπαναστατῶν.—Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐγένετο ἐν Σεργίᾳ αἱ μεγάλαὶ ἐφορταὶ ἐπὶ τῇ πεντακοσιετηρίδῃ τῆs μάχης τοῦ Κοσσυφοπέδιου και ἐπὶ τῇ στήφει τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.—Ἡ μετατροπὴ τοῦ αἰγυπτιακοῦ χρέους ἰματαιώθη, φησίνε τῆs Ἀγγλικῆs Κυβερνήσεως νὰ προσέβη εἰς οἰκονομικὴ διαπραγματεύσιν περὶ ἐκκενώσεως τῆs Αἰγύπτου.—Τὰ ἐν Θεσσαλονικῇ διαμαχόμενα κόμματα δηλλάγησαν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
Ἐξεδόθη ἐν Στουτγάρδῃ ἡ ὑπὸ Φερδινάνδου Γρηγοροῦ συγγραφεῖσα «Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουστινιανοῦ μέχρι τῆs τουρκικῆs κατακτησεως». Τὸ ἅλον σύγγραμμα διήρηται εἰς τέσσαρα βιβλία, ὡν τὸ πρῶτον πραγματεύεται τὰ κατὰ τὰς Ἀθῆνας ἐπὶ τῆs ρωμαϊκῆs κυριαρχίας, τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Γόθων, και τὴν ἀποίκισιν τῶν Σλάβων μέχρι τῶν χρόνων τοῦ μητροπολιτοῦ Μιχαὴλ τοῦ Ἀκοινατόυ τὰ δὲ λοιπὰ τρία περιέχουσι τὴν ἱστορίαν τῆs φραγκοκρατίας μέχρι τῆs τουρκικῆs ἐισβολῆs.—Ὁ φιλέλλην πρίγκιψ τοῦ Σαῖξ-Μάτιγγεν ἐδωρήσατο πρὸς τὸν ἐνταῦθα διδασκαλικὸν σύλλογον σπουδαίαν συλλογὴν ἐκλεκτῶν ἐπιστημονικῶν βιβλίων.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ
Ἐν Ἐρετρειᾳ, ἐντὸς τριῶν τάφων, ἀνευρέθησαν τρία πλούσια περιδέραια εἰς διαφόρων λίθων και χρυσοῦν ἀλύσεων μετὰ καλλιτεχνικῶν γλυφῶν, δύο ζεύγη ἐνωτίων παριστόνων μικροῦs ἔρωτας, δύο κάτοπτρα μετὰ ἀναγλύφων παραστάσεων, χρυσοῦν ἔλασμα κατακόσμον ὑπὸ ἀστέρων, ἀργυροειχρῶσ πλατεῖα βελόνη, χρυσοῦν κόσμημα και χαλκὴ συντετριμμένη ὄβρα, ἔχουσα δύο λέοντας εἰς τὰ πέρατα λαβῆs.—Ἐν τῇ θέσει Μπακράτι τοῦ Προφήτου Ἡλίου ἀνεκαλύθη ἀρχαῖα ὑδραγωγείον ἀναγομνον εἰς τὸν δον μ. Χ. αἰῶνα και σωζόμενον ἐν καλῇ καταστάσει.—Ἐν Καρὰ Μασάλ παρὰ τὴν Νικομηδιαν ἀνεκαλύθησαν πολλαὶ ἀρχαιοτήτες ἐντὸς ἀνασκαπτομένηs ἀμπέλου.

ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΑ
Ἐπὶ πλοῦτος ἔμπορος τῆs πόλεως Leeds ἐδωρήσατο προσάτως εἰς τὴν βασιλικὴν τοῦ Λονδίνου Μουσικὴν Σχολὴν 45,000 λίρας στερλίνας, ἧται ἐν ἑκατομύριον και ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιάδας φρ. πρὸς ἔδωσιν νέου αὐτῆs κτιρίου.—Ὁ πανηγυρισμὸs τῶν ἑκατονταετηρίδων κατέστη συρμός, ἀφ' οὗ ἐν Νέα Ἰόρκῃ κατ' αὐτὰs ἐφωτάσθη ἡ τῆs εἰσαγωγῆs τοῦ κλειδοκουμβόλου εἰς Ἀμερικὴν και ἡ τῆs ἰδρύσεως τῶν πρώτων ἐργοστασίων τοῦ ὀργάνου τούτου.—Ὁ μουσικοδιδάσκαλος Κάρολος Γκομῆ, ὁ συγγραφεὺs τῶν Γκουαρνῶ, μεταβαίνει εἰς Ρίο-Ἰανείρον, ὅπως παραστή εἰς τὴν ἐκτέλεισιν νέου αὐτοῦ ἔργου, ἐπιγραφομένου «Lo Schiano» (ὁ αἰχμάλωτος) και συντεθειμένου ἐπιτηδῆs δια τὸ αὐτῷ «Ἀυτοκρατορικὸν Θέατρον».

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μαρούσῃ. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εὐχαρίστως και εὐγνωμόνως. Ἀλλὰ καθε ἑβδομάδα και ἓνα στίχον. Εἶνε σπατάλη νὰ τὰ δώσωμεν ὀλα ὁμοῦ:

Μὰs παρητήρες χαμηλοφῶνας,
Εἶτα ἐστράφης ἀνωμόνους...

και... θὰ σὰs ἔδωρον «ἀκαρδαμικτῆ» βίβαια αὐτὸ ἡτο καθῆκόν της!—Τακτικῶ ἀναγνώστῃ. Τελευταίως ἀνεγνωσόμενον περὶ ἐνὸs λαοῦ τῆs Ἀσίας, ὅστις πιστεύει εἰς δύο θεοὺs, τὸν ἀγαθὸν και τὸν κακόν, ἀλλὰ μόνον τὸν τελευταῖον λατρεύει, διότι ὁ πρώτος κακὸν βέβαια δὲν κέρνει. Ἴδου ἡ αἰτία τῆs διδασκαλίας τῶν Ἐργων τοῦ Σατανᾶ.—Ἐκ «Ποιτικῶ βουλάs ἐκοφῆ κἀντις». Βυθ. παροιμ.—Μαρτ. Μόνον οἱ τῆs Συρίας κάτοικοι θεωροῦσιν ἐκτεθειμένην τὴν τιμὴν αὐτῶν, ἐάν ἀποθνήσκοντες καταλίπωσιν ἀγάμα τέκνα. Εὐτυχῶs μόνον ἀπὸ τοιαύτην ἐκθῆσιν δὲν φοβούνται εἰς τὰ μέρη μας. Τὴ νὰ γείνη.—Δ. Φ. Φλωρεντίας. Σ. Μ. Ἀγρολενίταισ. Δ. Ζ. Α. Μόσχον. Ἐλθῆσαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Α. Κ. Πάτρας. Ἡ ἱστορία τῆs Βαυαρίας ἦτο ἐντέλως ἀγνωστος μέχρι τοῦ 600 π. Χ., ὅτι οἱ πρώτοι Βόιοι καταλιπόντες τὴν Γαλιταίαν ἐξῆλθον πρὸς ἀνάληψιν

νών ιδρών. Η Βαυαρία κατόπι γνωστή τοῖς Ρωμαιοῖς ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος ὑπὸ τὸ ὄνομα Οὐν-δελικία.—Πολ. Β. Αἱ τρίχες, τὰ πτερά, τὰ κέρατα καὶ τὰ τοιαῦτα μένουσι ἀναίσθητα εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸν εἶδηρον, διότι στεροῦνται νεύρων.—Ε. Α. Πειραῖα. Ἐνεγράφησαν. Σώματα ἐστάλησαν δι' ἐπιτοῦ ἀπεσταλμένου καὶ διανεμήθησαν κατὰ τὸν κά- τολον.—Μ. Σ. Ὁ στηθόδεσμος εἰσῆχθη εἰς Γαλ- λίαν ἐξ Ἰταλίας κατὰ τὴν 15ην ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, μετὰ δὲ ταῦτα μετα- δόθη ἀπὸ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην. Πλεῖστα ἐγράφησαν ἄλλοτε.—Κ. Σ. Ἐν τῇ Φιλελληνικῇ Πινακο- θήκῃ, περὶ ἧς λέγετε, ὑπάρχει σχετικὴ τις περὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ τοῦτου πληροφορία. Ὁ δὲ Γεώργιος Οὐάσιγκτων ἦτο ὁ τρίτος υἱὸς τοῦ Αὐγούστου Οὐά- σιγκτωνος, οὗτος ὁ πάππος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀγγλίας τῷ 1657 καὶ ἦλθεν ἐκ τοῦ Βραζιλίου Ποταμίσκου εἰς

Βιργινίαν, ὅπου ὁ Γεώργιος ἐγεννήθη τῇ 22ῃ Φε- βρουαρίου 1732. Ὁ Οὐάσιγκτων ἀπέθανε τῇ 14ῃ Δε- κμβρίου 1799.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Ἐγχειρίδιον Ζωολογίας, περιέχον καὶ πλήρη Ἀνθρωπολογίαν, πρὸς χρῆσιν τῶν Γυμνασίων, μετὰ 200 εἰκόνων καὶ ἐνὸς πίνακος, ὑπὸ Σ. Μηλιαράκη. Ἐκδότης Γ. Κασδύνης.

Μικρὸς Θησαυρὸς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ἦτοι ἐπιτομὸν Ἑλληνικῶν Λεξικῶν, μετὰ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν καὶ πα- ραρτήματος κριτῶν ὀνομάτων, ὑπὸ Α. Ν. Γιάνναρη. Τεύχος δέκατον. Ἐκδότης Α. Κωνσταντινίδης.

Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος μετ' εἰκόνων, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Ὁ- θωνος, ὑπὸ Σπ. Π. Λάμπρου. Τεύχος 45. Κέραιος Μπὲκ ἐκδότης.

Μηνιαῖον Δελτίον τοῦ Εἰδικοῦ Ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν ξένων ἐπικρατειῶν. Ἀπρί- λιος 1889, ἀρ. 4. Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

Νόμος, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, ὑπὸ Θεοδώρου Λα- μαλά, τῇ προσθήκῃ ἀναγκαστικοῦ ἐπιλόγου.

Παράρτημα τοῦ Συνδίσκου τῶν Ὀθωμανῶν καὶ Χριστιανῶν. Πρὸς τοὺς Φιλανθρώπους Βασι- λεῖς καὶ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, ὑπὸ Κορσ. Μπόμπα.

Ἰπόμνημα περὶ τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐν παρόρῳ καὶ τῆς Κατωτέρας, καὶ Ἀπάντησις πρὸς τοὺς κριτὰς τοῦ Ἑλλ. Συντακτικοῦ αὐτοῦ, ὑπὸ Μιλτ. Παναζῆ, Γυμνασιάρχου.

L'HEBDOMAS est mise gratuitement à la disposition des visiteurs de l'Exposition Universelle de 1889 à Paris, au bureau des Renseignements Commerciaux, à la Section des Colonies françaises, Esplanade des-Invalides.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: Ὁ στίχ. ἀπὸ 1.40, δις 70, τρίς 90.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ἰσχύον ἀπὸ 2 Μαΐου — 1 Σεπτεμβρίου.

ΓΡΑΜΜΗ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ		Κυριακὰς καὶ ἑορτακὰς	
Ἐξ Ἀθῆν.	Ἐξ Κηφισ.	ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀμα- ξοστοιχιῶν καὶ αἱ ἐξῆς:	
Π. Μ.	Π. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
6.—	6.45	8.10	10.23
7.30	8.20	10.10	12.—
9.40	10.—		
11.—	11.45		
ΓΡΑΜΜΗ ΚΑΤΥΘΟΥ			
Ἐξ Ἀθῆν.	Ἐξ Κατῦθ.		
Π. Μ.	Π. Μ.		
3.—	4.05		
4.—	4.45		
5.—	7.20		
6.20	8.20		
8.10	10.20		

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝ

ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καῖρῳ

Ἀναδέχεται τὴν ἐκτέλεσιν πάσης χρηματιστικῆς καὶ ἐμποροπρακτικῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ συμπεριωτά- του ὄρου. Προσφέρει καὶ εἰσπράττει ἐπιταγὰς καὶ τοκομερίδια ἐπιτοκίως, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ. Ἐκδίδει ἐπιταγὰς καὶ συναλλάγ- ματα μικρῶν καὶ μεγάλων ποσῶν διὰ τὸ ἐσωτε- ρικὸν τῆς Αἰγύπτου, διὰ τὴν Εὐρώπην, Τουρκίαν καὶ Ἑλλάδα. Ἐκτελεῖ πάσαν παραγγελίαν ἐπὶ ἑλλη- νικῶν χρωματῶν, κἀμει προκαταβολὰς ἐπ' αὐτῶν, καὶ πωλεῖ λαχειοφόρους ὁμολογίας τῆς Ἐθνικῆς Τρα- πῆζης τῆς Ἑλλάδος μὲ μνημιαία, ὄσους καὶ ἐπ' ἐτήσιω τόκῳ 6 - 8 οἰο. Κἀμει προκαταβολὰς ἐπὶ βασι- δακίων καὶ ἄλλων ἐμπορευμάτων, καὶ ἀναδέχεται τὴν ἀγοραπωλησίαν αὐτῶν ἐπιτοκίως καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ.

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις
Pesmazoglu Alexandrie.

ΣΥΝΙΕΤΑΤΑΙ

ΙΑΙΔΙΤΕΡΟΣ

Εἰς τοὺς ἐπιστάτας τῶν Ἀθηνῶν

Διὰ πᾶσαν ἐκοχὴν καὶ ἰδίᾳ τὴν ἐνεστώσαν, τὸ ἀριστοκρατικώτατον ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συν- τήματος

ΜΕΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤῶΝ ΞΕΝΩΝ

ΠΑΡΟΥΣΙΟΤΑΤΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ

Ἐπομιθεῖν εἰς τὰ καταστήματα τῶν ἈΔΕΛΦΩΝ ΜΠΕΚΕ Ὀδὸς Αἰόλου 198 ἄδος Ἐπομ 33 Κομφότης, στεριότης, εὐθηνία Ἐπισήμοι ἑνδομασῆαι

ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ο ΟΥΜΕΝΑΙΟΣ

Τὸ γραφεῖον τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἑγναίου κατὰρτισθὲν, ἐγκατεστάθην ἐν τῇ ἐν ὁδῷ Σταδίου καὶ Νομισματοκοπέου γωνίᾳ οἰκίᾳ τοῦ κ. Γ. Μαντουσῆ (πρῶην Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας). Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν Μετόχων ἀρχοῦνται τὴν 22 τρέχοντος μηνὸς Μαΐου ε. ε. ἡμέραν Δευτέραν, ἀπὸ τῆς 9—12 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ. Ἐν τῷ γραφεῖῳ παρέχεται πᾶσα πληροφορία πρὸς ἐγγραφὴν μετόχων καὶ χορηγοῦνται τοῖς βουλομένοις ἀντίτυπα τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἐ- ταιρίας δωρεάν.

REVUE BLEUE

111. Boulevard St. Germain Paris.

POLITIQUE ET LITTÉRAIRE

PARAISSANT LE SAMEDI

Six mois 20 fr.—Un an 35 fr.

ΕΒΕΔΟΘΗΣΑΝ

- Τεύχος 1—3 **Θάνατος Βλέκας**, Ἑλληνικὴ μυθιστο- ρία ὑπὸ Π. Καλλιγᾶ.
  - Ποιήματα Α. Σ. Βυζαντίου** (ἐν τῷ 3ῳ τεύχει)
  - 4—5 **Ὁ Ἐξηνταβλόρης**, κωμῳδία Μολι- ῶν, κατὰ τὴν ἐβελήσιον τοῦ Οἰκονο- μίου τοῦ ἔξ Οἰκονομῶν.
  - Ποιήματα Φ. Κομπῆ** (ἐν τῷ 3ῳ τεύχει).
  - 6 **Περὶληψὶς Ἱστορίας** τῆς νεοελληνι- κῆς φιλολογίας, ὑπὸ Α. Ρ. Παγγιβῆ.
  - 7 κ. 9 **Λουίζα Μίλλερ**, τραγωδία Φ. Σχιλ- λέρου.
  - 8 **Τριετὴ τῆς ψυχῆς** ὑπὸ Φεουχτερ- λέβεν.
  - 10 **Διηγήματα** σύγχρονα Ἑλληνικά, ὑπὸ Δ. Βικέλα, Ε. Χαριλάου, Δ. Καμ- παρόγλου, Γ. Δροσίνου, Α. Κουρτί- δου, Γ. Μ. Δαρβέρη καὶ Α. Καρ- καδίτου.
  - 11—13 **Στρατὴς Καλοπίγειρος**, ἠθογραφία ἑλληνικὴ ὑπὸ Στ. Κουμανοῦδου.
  - 14—15 **Ἀμλέτος**, τραγωδία Σαίξπηρ ἡμε- τέρως Σ. Δ. Βικέλα.
  - 16—17 **Ἄσμα τῶν Χριστουγέννων**, διήγημα ὑπὸ Κ. Δικεν.
  - 18 **Κοράκιςτικὰ ἢ διδραμοὶ τῆς Ρωμαί- κης γλώσσης**, κωμῳδία — **Κόρυμβος** ἀρκαγῆ, ποίημα, ὑπὸ Κ. Ίακ. Ρι- ζου.
  - 19—20 **Ἀλκιβιάδης**, Ἑλλ. Σκηναί (δράμα) Φ. Καβαλλάνη.
- Ἐκάστον τεύχος τιμᾶται λεπτὰ 60. Ἡ συνδρομὴ διὰ 25 (α' σειρά) δρ. 12
- Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐννοσθῆναι αὐτὰς αἱ τιμαὶ εἰς χροσόν
- ΜΠΑΡΤ ΚΑΙ ΧΙΡΕΤ**
ἐκδοταί ἐν Ἀθῆναις

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΜΕΛΑΘΡΟΝΗΣΟΥ

Γραμμὴ Πειραιῶς - Ἀθηνῶν - Κορίνθου - Αἰγίου - Πατρῶν

	1	3	33	2	4	32
Πειραιεὺς ἀν.	7 π.	11.15	10.10	Πάτραι ἀν.	7.20π	11.40
Ἀθῆναι	7.30	11.50	10.40	Αἶγιον	9.05	12.57
Κορίνθος ἀφ.	7.42	2.42	2. 5	Κορίνθος	1.10	4 — 9.03π
Αἶγιον	2.52	5.41		Ἀθῆναι ἀφ.	4.25	7 — 12.30
Πάτραι	4.35	7.—		Πειραιεὺς	4.55	7.30 1
Γραμμὴ Κορίνθου - Ἄργους - Ναυπλίου - Μόλων						
Κορίνθος ἀν.	3. μ.μ.			Μόλοι ἀν.	9.50π.μ.	
Ἄργος ἀφ.	5.12			Ναύπλιον	10.	
Ναύπλιον	5.45			Ἄργος ἀφ.	10.35	
Μόλοι	5.52			Κορίνθος	12.45	
Γραμμὴ Πατρῶν - Πύργου						
Πάτραι ἀν.	8.30π	4.μ.μ.	5.30μ.	Μανωλάς ἀν.	5.30π	
Ἀχαΐα ἀφ.	9.30	5.—	6.30	Ἀχαΐα	7.—	10.45 6.40μ
Μανωλάς	—	6.32	—	Πάτραι ἀφ.	8.—	11.45 7.40

Σημείωσις. Ἡ ἀμαξοστοιχία 33 φθάνουσα μέχρις Ἀκράτας ἐκαστὴν Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον, ἢ δὲ 32 ἀναχωροῦσα ἐξ Ἀκράτας Κυριακὴν, Τετάρτην, Παρασκευὴν. Καθ' ἑκάστην τοπικαὶ ἀμαξ. μεταξὺ Ἀκράτας, Πατρῶν, Ναυπλίου, Ἄργους, Μόλων κατὰ τὸ γενικὸν Δρομολόγιον.

ΚΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Πέννας Διαδόχου Ὑδρόγειο Σφαῖραι εἰς Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν ἀπὸ δρ. 35—72.

Πέννας Τρικουπῆ

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἐπὶ καλοῦ χάρτου στιγματίως.

Πέννας Διαδόχου ΜΕΛΑΝΗ ΜΑΥΡΗ συμπυκνωμένη καὶ ἀ- ναλυομένη εἰς 85 μέρη ὕδατος. Δοσιῶν ἐκ δρᾶμ. 312 ὄραχ. 4 50 Ἀναλελυμένη ἡσάκ. 90

Πέννας Τρικουπῆ Γραφικαὶ ΓΥΑΛΙ ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ